

๑

ร้านอาหารยามบ่ายวันอาทิตย์มีลูกค้าค่อนข้างหนาตา บ้างก็มากันเป็นคู่ บ้างก็มากันเป็นครอบครัว ภายในร้านมีบริเวณกว้างขวาง ตกแต่งสไตล์สวนที่มีทั้งห้องกระจกและโต๊ะอาหารใต้ร่มไม้ ทำให้บรรยากาศไม่อึดอัดและดูผ่อนคลายสำหรับวันพักผ่อน

หนุ่มสาวคู่หนึ่งจับจองที่นั่งริมกระจก เมื่อมองออกไปจะเห็นน้ำพุจำลองเล็กๆ กับบ่อปลา

หญิงสาวมองฝูงปลาแหวกว่ายไปมาอยู่นาน กระทั่งชายหนุ่มผู้ไม่ได้รับความสนใจเอ่ยขึ้น

“ปลาในจานก็มี ยังจะไปมองในบ่ออีก”

อคินกระเซ้า แพรวารีบหันกลับมายิ้มเขินๆ

“แพรไม่ได้อยากกินปลาคาร์ปซะหน่อย”

“แต่ถ้าเป็นปลาอื่นก็ไม่แน่ใจไหม”

“พี่คิน...”

อคินยิ้ม แพรวาเหลือบมองเขาแล้วหันกลับมามองปลาในจาน

หากเธอเลือกได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงสิ่งใด เธอก็อยากทำตามใจตัวเองเหมือนกัน เหมือนการกินปลาสดย่างที่คนทั่วไปไม่กิน ถ้าเธอไม่แคร์ว่าใครจะพูดแบบไหน และถ้ามันเป็นปลาที่ไม่มีพิษ กินแล้วไม่ทำให้เธอตาย...เธอจะเลือก

เสียงโทรศัพท์มือถือของอคินดัง เขาหยิบมันขึ้นมา พอเห็นหน้าจอ ก็กดตัดสาย แต่มันก็ดังขึ้นอีก เขามองเธอแวบหนึ่ง เมื่อเห็นเธอไม่แสดงกิริยาก็คิดรับ

แพรวามองจานข้าวตัวเอง เธอไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง แต่ทุกกลับได้ยินเสียงชายหนุ่มพูดชัดเจน

“ผมกินข้าวอยู่ ไซ้...อยู่กับคนที่ผมจะแต่งงานด้วย สำคัญไหมล่ะครับ”

หัวใจแพรวาแกว่งวูบ ‘คนที่ผมจะแต่งงาน’ เขาพูดออกมาอย่างชัดเจน ถึงปลายสายจะเป็นหญิงสาวที่เป็นคู่ควง เพราะเธอได้ยินเสียงเล็ดลอด แต่ออคินก็ยังปฏิเสธให้เหลือแค่ ‘เคยเป็น’ เธอที่นั่งอยู่ตรงนี้สมควรจะดีใจสินะ

อคินวางสายแล้วส่งยิ้มให้แพรวาอย่างเป็นทางการ ขณะที่แพรวาทำได้แค่พยายามฝืนยิ้มตอบ

หากเป็นผู้หญิงคนอื่นอาจหัวใจพองจนแทบลอย เพราะผู้ชายตรงหน้าเพียบพร้อม ไม่ว่าจะเป็นพื้นฐานครอบครัว การศึกษาจากต่างประเทศ หน้าที่การงานกับความเป็นเจ้าของธุรกิจ แล้วยังรูปร่างหน้าตาคนคนนั้นอีก

แต่ไม่ใช่สำหรับแพรวา...

“พี่คินคะ”

อคินที่กำลังยกน้ำดื่มริบลดแก้วลงขวานรับ “ครับ”

“คือ...” แพรวายังไม่ทันได้พูดอะไร เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกจนคราวนี้ชายหนุ่มแสดงอาการหงุดหงิด แต่พอเห็นเบอร์ที่โทร. มาก็มองแพรวาอีกครั้งด้วยสายตาถูแก็โทษ

“พี่ต้องรับสายนี้”

แพรวาพยักหน้า อคินจึงกดรับแล้วขยับลุกออกไป เธอได้ยินบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ สิ่งเดียวที่ทำให้เขาละความสนใจจากทุกอย่างได้

คือเรื่องงาน ซึ่งสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด...แม้แต่เธอ

แพรวาเอนตัวพิงพนัก แต่แล้วก็ทะเล็งขึ้นมานั่งตัวตรงเมื่อได้ยินเสียง เครื่องมือสื่อสารของเธอดังขึ้น เธอรีบลงลานหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋า เพราะรู้ว่าปลายสายเป็นใครจากเสียงเพลงเรียกเข้า

ครั้นพอหยิบขึ้นมาแพรวากลับไม่รีบกดรับ เธอมองชื่อและภาพที่ปรากฏบนหน้าจอด้วยสายตาวัดราว

‘ที่รัก’

แพรวาไม่ยอมรับสายซึ่งเป็นสิ่งที่เธอบังคับให้ตัวเองทำในระยะหลังมานี้ แต่เสียงนั้นจะดังต่อเนื่อง ไม่เช่นนั้นก็มีข้อความส่งมา เธอรู้ได้ว่าอีกฝ่าย กำลังรู้สึกเช่นไร เพราะเธอก็รู้สึกไม่ต่างกัน

ทุกอย่างเป็นดังที่เธอคาดไว้ หลังเสียงโทรศัพท์เงียบไปไม่นาน เสียงข้อความเข้าก็ดังขึ้น

‘คิดถึงแพรวนะ’

แพรวาแทบน้ำตาร่วง เธอกลั้นสะอื้น พลังจับสร้อยที่คออย่างเผลอไหล สร้อยที่ร้อยแหวนคู่ เครื่องประดับชิ้นเดียวที่เธอไม่เคยถอด เพราะมันเป็น ของขวัญจากเขา วงหนึ่งอยู่กับเธอ อีกหนึ่งวงอยู่ที่เขา

แพรวากำโทรศัพท์แน่น ใจหนึ่งอยากโทร.หา อยากได้ยินเสียง แต่อีกใจ ก็เกรงผู้ชายอีกคน ความลังเลต่อสู้อันจิตใจแทบขาด ในที่สุดอคินก็เดินเข้ามา เธอรีบยกน้ำขึ้นดื่มกลบเกลื่อน

“ขอโทษทีนะ เรื่องงานนะ”

อคินบอก พลังแสดงอาการขออภัยคู่หมั้นที่อายุน้อยกว่าเก้าปี แต่แพรวาก็รู้ว่าจะต้องการ เธอรู้ว่าเขาเป็นแบบนี้ และจะเป็นแบบนี้ไปตลอด หากต้องใช้ชีวิตร่วมกัน

“ปีใหม่สงสัยเราจะไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันแน่เลย เพื่อนพี่จะพาคน มาดูงาน” เขาพูดพลางตัดขึ้นเนื้อสติก “อ้อ! เมื่อกี้แพรวจะพูดอะไรเธอ”

แพรวาขยับตัว

“เรื่องแต่งงานนี่ค่ะ” เธอสูดลมหายใจ “เราเลื่อนวันจดทะเบียนออกไป
ได้ไหมคะ”

หญิงสาวลั่นใจตอนเขาเอียงศีรษะแล้วถามกลับ “ทำไมเธอ”

“พี่คิดจะว่าอะไรไหมคะ แพร...คือแพรอยากจดทะเบียนวันที่ ๑๔
กุมภาพันธ์นะคะ”

แพรถามแล้วก็หลุบตามองแต่ของตรงหน้าเช่นเคย แม้เวลาผ่านไป
เพียงแค่เสี้ยววินาทีแต่สำหรับเธอมันช่างเนิ่นนานนัก

อคินหัวเราะเบาๆ “พี่ก็เห็นว่าเรื่องอะไร ได้สิ แต่ว่าเวลานั้นคน
คงเยอะน่าดูเลยนะ เราไปจดทะเบียนกันที่ไหนดีล่ะ”

“ที่ไหนก็ได้ค่ะ ขอแค่เป็นวันนั้น” แพรว่าไม่กล้าสบตาอคินตรงๆ
ด้วยเธอรู้สึกผิดต่อเขา แต่ชายหนุ่มกลับเข้าใจว่านั่นเป็นอาการเขินอายของ
หญิงสาว เขาจึงพยักหน้ายิ้มๆ

“มีอีกเรื่องค่ะ”

“หืม”

“พี่คิด...ช่วยขอให้คุณยายบอกให้พี่กำมาเป็นเพื่อนเจ้าสาวแพรได้ไหมคะ”

“กำ...กริการ์นี่เธอ”

เมื่อเห็นสายตาคอคินมีแววจน แพรว่าจึงรีบขยาดความ “คือ...พี่คิดคง
พอรู้ คุณยายไม่ค่อยชอบพี่กำ เนิญมาก็จริง แต่ให้มาเป็นแค่แขก แต่ว่า
สำหรับแพรยังงี้พี่กำก็ยังได้ชื่อว่าเป็นพี่ แพรอยากให้พี่กำมาเป็นเพื่อนเจ้าสาว
มากกว่า”

อคินฟังเหตุผลที่แพรวาทอกแล้วคิดตาม เขาพอรู้เลาๆ มาบ้างเรื่อง
ความขัดแย้งระหว่างพรฟ้ากับกริการ์ หลานสาวคนโตที่ไม่ได้ผูกสายเลือด
เดียวกับตระกูลหัตถเมธ เนื่องจากกรกฤต พ่อของเธอเป็นเด็กที่พรฟ้ารับมาเลี้ยง
พอพ่อกับแม่ตายจากไปก็เท่ากับว่ากริการ์ถูกตัดขาดไปโดยปริยาย

อคินไปมาหาสู่กับครอบครัวนี้บ่อย แต่เจอหญิงสาวนับครั้งได้ และ
แทบจะไม่เคยได้พูดกัน ภาพที่เห็นไม่ต่างจากคำบอกเล่าของเพียงดาว

คือหญิงสาวเต็มเปี่ยมด้วยบุคลิกสมัยใหม่ มั่นใจ และที่สำคัญ...สวย

อคินขยับตัวให้ภาพผู้หญิงคนอื่นหายไปจากความคิด เพราะกำลัง
ถูกมองจากสายตาท้องการคำตอบจากผู้หญิงในความจริง

“ได้สิ เดี่ยวพี่บอกให้”

“ขอบคุณค่ะ” แพรวยิ้มกระจ่าง กินอาหารต่อด้วยกิริยามีชีวิตชีวา
มากขึ้น พลอยทำให้อคินรู้สึกสดชื่นไปด้วย เขาแอบยิ้มที่อีกไม่กี่วันงานแต่งงาน
ก็จะสำเร็จตามที่เขาคิดไว้...

สถานที่จัดงานแต่งเป็นโรงแรมระดับห้าดาวใจกลางเมือง กิริการ์
ต้องกลางวันมาช่วยเจ้าสาวเตรียมตัวตั้งแต่บ่าย เธอเลือกขับรถตนเองมา
ยอมผจญการจราจรที่หนาแน่น แม้ว่าการใช้บริการรถไฟฟ้าบีทีเอสจะเร็วกว่า
ก็ตาม เนื่องจากต้องการความสะดวกหลังงานเลี้ยงเล็ก ซึ่งก็น่าจะเลยช่วงเวลา
รถเที่ยวสุดท้ายไปแล้ว

ระหว่างที่ชะลอรถเมื่อเลี้ยวเข้าบริเวณพื้นที่โรงแรม ใจกิริการ์ลอย
ย้อนไปยั้งเวลาช่วงเช้าที่มีพิธีแห่ขันหมากและการสู่ขอ เธอปฏิเสธไปร่วม
เพราะมีนัดพบลูกค้าเพื่อคุยแบบบ้าน แต่ก็เดาได้ว่าบรรยายกาศคงเข้มข้น
ระคนทรูหราตามสไตล์คนย่าของเธอ ภาพเรือนทรงขนมปังขิงสีครีมแวบ
เข้ามาในความคิด มันฝังแน่นในความทรงจำ แต่มันคงไม่เหมือนบ้านที่เธอ
เคยอยู่เมื่อสมัยเด็กอีกแล้ว

เขาคอนั้น...ก็คงไม่มีอีกแล้วเช่นกัน

รถญี่ปุ่นคันเล็กสีเขียวสดแล่นเข้ามาจอดในบริเวณโรงแรม กิริการ์
ที่สวมเดรสสีแดงเพลิงอวดหุ่นสวยก้าวออกมาจากรถ เธอส่งกุญแจให้
พนักงานหนุ่มวัยไม่เกินยี่สิบห้าที่ยืนต้อนรับเธออยู่ด้านหน้า ดวงตาเขา
แวววาว และเมื่อเธอยิ้มให้เขาก็เงินจนต้องหลบตา

ได้มาแล้วหนึ่ง กิริการ์หัวเราะกับตัวเอง

ชุดนี้กิริการ์ชู่เชิญตติย เพื่อนสถาปนิกให้ไปช่วยเลือก ในคราแรกนั้น

เธอเลือกสีขาว แต่ตติยแย้งว่าไม่เหมาะกับการใส่มางานแต่งและไม่สวย แดกดันว่ามันไม่เหมาะกับคนหน้าอกลึก ด้วยอารมณ์อยากเอาชนะของเธอ ผลก็คือเดรสสีแดงสั้นเหนือเข้าตัวนี้ เธอตัดสินใจก่อนที่เธอจะอัปปากวิจารณ์ ได้ทันเสียอีก

แต่พอตติยรู้ว่าจะไม่ได้อายุด้วยก๊องโง่ใส่กริการ์ตั้งแต่เช้า จนเธอต้องสัญญาว่าจะเลี้ยงหนึ่งเรื่องหนึ่งจึงยอม กระนั้นเธอก็รู้ว่าความจริงตติยไม่ได้อยากได้ของฟรีจากเธอเลย

ขณะเดินไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ กริการ์เห็นชายคนหนึ่ง เขาเดินทอดน่องสบายๆ คุยโทรศัพท์ มือหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกง จังหวะที่เธอนิ่งเขาก็หันมาพอดี เขาชะงักเล็กน้อยก่อนจะเดินผ่านไป หญิงสาวยิ้มปากได้กลิ่นหอมเจือจางจากกายเขา

สถานที่จัดเลี้ยงเป็นห้องโถงกว้าง เริ่มด้วยชুমดอกไม้ตรงทางเข้า ส่งกลิ่นหอมรววยริน ทางเดินปูพรมแดงไปจนถึงเวที สองข้างประดับด้วยเสาดอกไม้ที่มีรูปเจ้าสาวกับเจ้าบ่าวติดอยู่ บนผ้าม่านหลังจอโพรเจกเตอร์ มีตัวอักษรระบุเจ้าของงาน

‘แพรวา & อคิน’

กริการ์เสหลบไปมองสิ่งอื่น ช่างเวทีมีเค้กสูงห้าชั้น โต๊ะรับรองแขก หุ้มด้วยผ้าท่วนสีโอลด์โรส ทุกสิ่งอยู่ในโทนสีหวาน อบอวลด้วยบรรยากาศแห่งความรักและความชื่นมื่น ทุกอย่างดูเข้าที่เข้าทาง ถึงจะมีบางส่วนที่ยังตกแต่งดอกไม้กันอยู่ก็ตาม

“ชุดสวยนะ”

เสียงเรียบจากข้างหลังดึงกริการ์กลับสู่ความจริง เธอหันกลับไปเห็นสีหน้าประศดประชันของอีกฝ่าย จึงยกมือไหว้และสบตา แต่ก็ได้สีหน้าหยาบหยามเป็นการรับไหว้

“ขอบคุณค่ะ แต่คงไม่สวยเท่าคุณอา”

เพียงดาวหน้าตึง “เรื่องสวยนะไม่เท่าไร แต่สีแดงแบบนี้อยู่ตรงไหน

ก็เห็น มันจะเด่นเกินไปรีเปล่า”

อีกฝ่ายแสดงอาการไม่สบอารมณ์อย่างเห็นได้ชัด เพราะไม่ต้องการให้ใครดูดีกว่าแพรวา ลูกสาวของเธอ

กริการ์ผุดยิ้ม

“คุณอาอย่าคิดมากสิคะ งานแต่งงานยังงั้นเจ้าสาวก็ต้องเป็นนางเอกอย่างก้านะ แค่เรียกสายตาได้นิดๆ หน่อยๆ ก็ปลื้มแล้วละ”

“ก้า!” อีกฝ่ายตะคอกกลับและตั้งท่าจะด่า หากไม่ติดที่ว่ามีเสียงซึ่งดูมีอำนาจกว่าดังแทรกขึ้นมา

“ยังยกย่อนเก่งเหมือนเดิมนะ” หญิงวัยหกสิบอยู่ในชุดไทยผ้าไหมสีมรกต ส่งางามทั้งแบบและบุคลิก กล่าวชัดจ้งหะการสนทนาที่กำลังระอุขึ้นทุกที

กริการ์ยกมือไหว้พรฟ้า ซึ่งรับไหว้ด้วยดวงตาวาวโรจน์ เพียงดาวสงบลงแต่ยังสุดลมหายใจลืออยู่หลายหน

“จะใส่ชุดอะไรก็ช่างเถอะ ขอแค่รักษาหน้าฉันไว้บ้างก็พอ” พรฟ้าพูดเสียงเรียบ กิริยาสงบแต่หนักแน่น

กริการ์ไม่ตอบอะไร

“น้องแพรวอยู่ข้างบน ห้อง...”

หญิงสาวพยักหน้า พยายามจำเลขห้องที่อีกฝ่ายบอกก่อนจะขอตัวไป

“พี่ก้า”

ทันทีที่ประตูเปิดออกแพรวาก็ถลาจากห้องนอนด้านในมาถึงตัวกริการ์ทันที ขณะที่เพื่อนสาวอีกสองคนกำลังนั่งคุยเป็นเพื่อนอยู่ถึงกับงไปเหมือนกัน

กริการ์มองน้องสาวนอกสายเลือดที่อายุห่างกันสามปี...ไปหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา เครื่องแต่งกายเป็นเสื้อลูกไม้กับกางเกงยีนห้าส่วนปกลาย คงจะรอเพื่อสวมชุดแต่งงานในงานเลี้ยงตอนค่ำ สีหน้าอีกฝ่ายกระจ่าง แต่เธอรู้สึก

หงุดหงิดในใจ

ห้องแต่งตัวเจ้าสาวเป็นห้องสวีต ช่างแต่งหน้ายังไม่มา ดังนั้นจึงมีแค่
แพรวากับเพื่อนของเธออีกสองคนเท่านั้น

“พี่กำมาแล้ว นูชกับเหม่มไปรอข้างล่างก่อนได้ไหม”

สองสาวทำท่าง

“แพรวมีเรื่องคุยกับพี่กำนะ ถ้าช่างมาถึงแล้วโทร. มาบอกก็แล้วกัน”

สองสาวพยักหน้า แพรวาเดินไปส่งที่ประตู เธอจับมือทั้งคู่แล้วกล่าว
ขอบคุณ กริการ์มองตามแพรวาไป

แพรวาเข้ามานั่งข้างพี่สาวหลังปิดประตูเรียบร้อยแล้ว ไบหน้ารำเรียง
หายไปทันควัน

“พี่กำช่วยแพรวหน่อยได้ไหมคะ”

กริการ์เลิกคิ้วงงัน ที่जूๆ ก็ถูกจู้โจมด้วยคำถามแทนที่จะเป็นคำทักทาย
“ทำไมเหรอ”

“คือ...” แพรวาวี้ออกอู่นาน กระทั่งผู้มาเยือนขยับตัวอย่างอึดอัด
“เพื่อนแพรวจะมาหาที่นี่ แพรวอยากไปเจอเขา...”

กริการ์นิ่งงัน ดูจากสีหน้าและแววตาของแพรวาตอนพูดคำว่า ‘เขา’
แล้วก็เข้าใจทันที นำแปลกที่เธอไม่ประหลาดใจ แต่มีความรู้สึกบางอย่าง
แทรกเข้ามาแทน

“นะคะพี่กำ ช่วยแพรวหน่อยนะคะ แค่ออกไปเจอเอง”

“เดี๋ยวนะ ที่ว่าไปเจอนี่มันที่ไหน แล้วยังไง เขามาที่นี่เหรอ”

“ใช่ค่ะ คิดว่าคงมาแล้ว แพรวออกไปเจอ เบ็บเดียว ใครถามก็...”

“เดี๋ยวๆ” กริการ์รีบจับมือแพรวา “เพื่อนรู้ใหม่ว่าแพรวจะแต่งงาน
รู้แล้วยังมาหาอีกเหรอ ปกติเวลานี้แพรวไม่ควรจะไปไหนแล้วนะ งานก็ใกล้
จะเริ่มแล้วด้วย น่าจะเคลียร์กันแล้วไม่ใช่เหรอ”

แพรวาชะงัก ผู้มาเยือนพูดได้ตรงจุด เธอต้องใช้เวลาในการรวบรวม
คำพูดอยู่นาน จนในที่สุดน้ำตาก็ร่วงเฉาะ

“พี่ก้า... แพร... ไม่อยากแต่งงานเลย”

แล้วจะทำยังไงได้... กริการู้ได้แต่คิดในใจ

“แต่แพรซัดไม่ได้ คุณแม่กับคุณยายก็ไม่ปฏิเสธพี่ดิน แพรเลยไม่รู้จะทำยังไง แพร...”

กริการู้ใจลอยไปยังชายหนุ่มที่เธอเห็นยืนคุยโทรศัพท์ที่อยู่ตรงลือบบี้แม่ใบหน้าจะไม่แสดงอารมณ์แต่แวตานั้นบอกความสมหวัง เธอขมวดคิ้ว

“แล้วยังไง จะไปเจอเพื่อนอีกทำไม”

“คือ...” หญิงสาวสะอื้น น้ำตาไหลพราก “อีกหน่อยก็คงไม่ได้เจอกันแล้ว แต่อยากเจอเป็นครั้งสุดท้าย ขอแค่นี้เองค่ะ”

“แค่นี้ของแพรนะ ไม่แค่นี้ของคุณอากับคุณย่าหรอกนะ”

“แพรรู้ แพรถึงได้ขอให้พี่ก้าช่วยใจค่ะ”

กริการู้ยิ่ง เธอน่าจะเดาได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าทำไมหญิงสาวถึงได้ขอให้เธอมาเป็นเพื่อนเจ้าสาว

“นะคะพี่ก้า แพรไม่มีใครแล้วจริงๆ ขอแค่ไปเจอเองค่ะ แพรสัญญาว่าจะรีบมา พี่ก้าช่วยแพรนะคะ” แพรวาจับแขนกริการู้เข้า พลังสะอื้นสลับกับเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ กริการู้เองแม้จะรู้สึกอึดอัดแต่ก็อดสงสารไม่ได้

“ถ้าพี่ก้ามีคนที่รัก...”

เหมือนมีใครมายิงเปรี้ยงเข้าที่หัวใจ กริการู้ชักมือออกจากการแตะต้อง แพรวามอง หญิงสาวรู้ตัวจึงกลบเกลื่อนด้วยการลูบยีน ทำท่าคิด ขณะนั้นเสียงโทรศัพท์ของแพรวาก็ดังขึ้น ทั้งคู่หลุดจากอารมณ์กดตัน ว่าที่เจ้าสาวกดรับสาย ตอบรับสองคำแล้วก็วางสายไป เธอหันมาสบตาผู้ร่วมห้อง

“พี่ก้า...”

“จะไปเจอเขาที่ไหน”

ใบหน้าवलแยมยิ้ม รีบเซ็ดน้ำตา “ร้านกาแฟใกล้ๆ ลือบบี้ค่ะ” แพรวาคว่ากระเป๋าสะพายเมื่อรู้ว่ากริการู้จะช่วย

“ถ้าคนอื่นถามพี่ก้าก็บอกว่าแพรอยู่ในห้องน้ำ ลักย์สิบนาที่แพรจะกลับมา

“คะ” แพรวาทเดินเข้าไปยกมือไหว้แล้วสวมกอด

“ขอบคุณนะคะพี่ก้า แพรจะไม่มีลืมเลยว่าพี่ก้าช่วยแพร”

“รีบไปรีบมานะ” กริการ์กำชับ

“คะ”

แพรวาทเปิดประตูห้อง มองซ้ายมองขวาก่อนจะผลุบออกไป กริการ์นั่งอยู่หลายวินาทีก่อนจะเดินกลับมาหนึ่งบนเตียง รู้สึกหงุดหงิดตัวเอง

กริการ์ก็ไม่ว่าที่ท้ายที่สุดแล้วเธอควรจะไปโกรธหรือขอบคุณแพรวาทกันแน่ เพราะคำพูดนั้นทำให้เธอแพ้คำอ้อนวอนอันน่ารำคาญ และต้องมารับผิดชอบโทษฐานที่ช่วยให้เจ้าสาวหนีไป...

“มันเกิดอะไรขึ้น!”

พรฟ้าตะเบ็งเสียงออกมา เนื้อตัวสั่นเทา ใบหน้าเกร็งบิดเบี้ยวจนมองเห็นเส้นเลือดที่ข้างขมับ กริการ์ไม่ทันได้ตอบ ร่างเล็กๆ ก็โง้งงนจนเพียงดาวต้องถลาเข้าไปรับ

“คุณแม่!”

เพียงดาวรีบพยงพรฟ้าไปนั่งที่เก้าอี้รับแขกในห้อง แล้วยื่นยาดมจ่อที่จมูก ขณะที่กริการ์ยืนตรงหน้า ถือโทรศัพท์แนบหูและสายหน้าด้วยความไม่สบอารมณ์ที่ติดต่อบลายสายไม่ได้

เป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงแล้วที่แพรวาทหายไป ช่างแต่งหน้าที่ขึ้นมาหาถูกกริการ์บอกลีหิ้ว จวบจนเวลาผ่านไปอีกพักใหญ่กริการ์จึงลงไปที่ลิบบีเสียเองเพราะรู้สึกผิดสังเกต และทำให้ผู้ใหญ่รู้ว่ามีส่วนอย่างผิดปกติ

กริการ์พยายามติดต่อและตามหาแพรวาทจนทั่วโรงแรม แต่ก็ไม่พบแม้แต่เงา

ตอนนี้ช่างแต่งหน้ากับเพื่อนแพรวาทอีกสองคนก็ได้แต่นั่งรอในบริเวณงานอย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

“ก้า คุณอย่าถาม!”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “ก็อย่างที่เล่านั่นแหละค่ะ แพรบอกว่าจะไปหาเพื่อน
ก้าก็ติดต๋อไม่ได้เหมือนกัน แล้วจะให้ก้าทำยังไง”

“เพื่อนที่ไหน แล้วเธอปล่อยให้ห้องไปได้อย่างไร ก็รู้ว่าห้องจะต้องเตรียมตัว”
เพียงดาวจ้องเขม็ง “ไม่ใช่ว่าเธอทำอะไรห้องนะ”

“คุณอา!” กริการ์เสียงดังขึ้นมาบ้าง “ก้าจะไปทำอะไรคะ”

“แล้วทำไมเธอต้องโกหกว่าแพรอยู่ในห้องน้ำด้วย ดุซึ นี่มันจะหกโหมง
แล้วยังไม่เจอยายแพรเลย”

แล้วจู่ๆ เสียงโทรศัพท์ในห้องก็ดังชัดจ้งหะการสนทนา กริการ์ขยับ
แต่เพียงดาวไวกว่า กริการ์ได้ยินเธอพูดว่าคะ จากนั้นก็วางสายไป แรวตา
ผิดหวังก่อนจะเปลี่ยนเป็นโกรธซึ่ง

“ยามบอกว่าไม่เห็นใครที่ร้านกาแฟ ห้องแพรไม่ได้ไปที่นั่น เดี่ยว
ก็ห้องน้ำ เดี่ยวก็ร้านกาแฟ มันยังงั๊กันแหม่ ก้า”

“ก็...” กริการ์พยายามรวบรวมสิ่งที่แพรวบบอกเพื่อบอกต่อ แต่ยากับ
อาดูจะไม่สนใจเท่าผลลัพธ์ที่ว่า ‘แพรวหายไปแล้ว’

เพียงดาวกดโทรศัพท์ แล้วก็ส่ายหน้า พรพ้าค่อยๆ ลูกขึ้นมา เดินไปหา
กริการ์ช้าๆ

“เธอรู้ไหมว่าทำอะไรลงไป แพรวกำลังจะแต่งงาน นี่อีกไม่กี่นาที่งาน
ก็จะเริ่มแล้ว เธอจะรับผิดชอบเรื่องนี้ยังไง จะบอกกับทางไหนว่ายังไง”

“ก้าบอกแล้วไงคะว่าห้องแพรพูดแค่ไปหาเพื่อน ก้าจะไปรู้ได้อย่างไร
ว่าห้องจะหายไปเลย คุณย่ากับคุณอามาโทษก้าได้ยังไง”

เพียะ

เพียงดาวสะดุ้ง กริการ์อึ้ง แล้วค่อยๆ หันมา สีน้หน้าตื่นตระหนก
พรพ้าพูดด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ

“ยังจะปฏิเสธอีกหรือ เธอโกหกว่าห้องอยู่ในห้องน้ำ โกหกว่าอยู่
ร้านกาแฟ ถ้ามันเป็นจริงเราก็ต้องเจอห้องแพรสิ มีเธออยู่กับห้องแค่สองคน
เพื่อนคนอื่นก็ไม่ว่าเรื่อง แล้วจะให้คิดยังไง”

กริการ์เม้มริมฝีปาก เจ็บแค้นแปลบปลาบแต่ไม่เท่าที่ใจ

‘แพรขอไปหาเพื่อนหน่อยนะคะ’

‘แพรจะไม่ลืมเลยว่าพี่กำช่วยแพร’

‘ให้เพื่อนตัวเองไปรอที่อื่นอย่างไม่จำเป็น เหลือแต่พี่คนนี่ เธอคิดไว้แล้วใช่ไหม แพรว...กริการ์ได้แต่คิดในใจอย่างขุ่นเคือง

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูซัดจังหวะ เพียงดาวรู้สึกตัวก่อนเดินไปประตู ครั้นแล้วก็หันกลับมาทางพรฟ้า สีหน้าเคร่งเครียด

“อकिनคะคุณแม่”

พรฟ้านั่งลงกุมขมับ นิ่งไปชั่วครู่

“ให้เขาเข้ามาเถอะ ยังไงก็ต้องรู้อยู่ดี”

เธอมองกริการ์ด้วยแววตาวาวโรจน์

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!”

กริการ์นั่งเอนตัวอยู่บนเก้าอี้ในห้อง เบนหน้าไปทางหน้าต่าง แต่แวตาไม่ได้ไฟกัส สมองเธอกำลังมีนงต่อคำปรึกษาจากเจ้าบ่าว ซึ่งกำลังจะกลายเป็น ‘เจ้าบ่าวที่เจ้าสาวหนี’ อย่างสมบูรณ์ในอีกราวสี่สิบนาทีต่อจากนี้

“กริการ์!”

คนถูกเรียกชื่อขมวดคิ้ว ตอบโดยไม่ได้หันมา “น้องแพรบอกว่าจะไปหาเพื่อน แล้วก็หายไป เรื่องมีแค่นี้”

“อย่ามาทำเหมือนไม่ใช่เรื่องของตัวเอง คุณพาน้องแพรไปไหน!”

อकिनตะคอกจนเสียงดังลั่นห้อง

“อकिन” อติภพผู้เป็นพ่อกำบริวารรายใหม่ช่วยกันเรียกชื่อลูกชายเชิงปรามให้ใจเย็น

“ฉันไม่ได้พาไปไหน น้องแพรไปเอง”

“คุณอยู่กับน้องคุณไม่ใช่เหรอ ปล่อยให้เธอไปได้ยังไง”

กริการ์เฝ้าปาก เหนือที่จะบอกเล่าเรื่องราว เมื่อพูดเท่าไรก็ไม่มีใครเชื่อ และแม้ชายหนุ่มจะรู้เรื่องจากเพียงดาว แต่ดูเหมือนเขาตั้งเป้าหมายไว้แล้วว่าคนรับผิดชอบคือเธอ

“ก้ายู่ให้น้องแพรหนีเพราะต้องการแก้มองอาเซ่ใหม่”

คราวนี้กริการ์ทะเล่สิ่งพรวด “ก้าบอกก็ครั้งแล้วก้าไม่ได้ยู่ ก้าไม่ได้พูดยู่อะไรทั้งนั้น!”

“ตามปกติน้องแพรเรียบร้อยจะตาย ถ้าไม่มีใครพูดอะไรให้เข้าใจผิด”

“คุณอา!”

“คุณไปพูดอะไร”

อคินเดินเข้ามาแทรก ห่างจากกริการ์ไม่ถึงสองก้าว ชายหนุ่มสูงกว่าและดูสง่าในชุดสูทสีขาว เขาอยู่ใกล้จนเธอได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ สีหน้าของเขาไม่เหลือความเป็นมิตรแม้แต่น้อย หัวใจหญิงสาวเจ็บร้าวอยู่ลึกๆ

“ฉันไม่ได้บอกหรือว่าเจ้าบ่าวของเขาไม่น่าแต่งงานด้วย”

“กริการ์!”

“ก้า!” เพียงดาวเข้ามาสมทบ “อย่าหยาบคายต่อหน้าอคินนะ ทำให้เจ้าสาวเขาหนีแล้วยังพูดจาไม่ดีอีก”

กริการ์โกรธจนลมออกหู

“ก้าไม่รู้เรื่อง คุณอา กับคุณย่าก็โทษแต่ก้า ทำไม่ไม่คิดบ้างล่ะว่า บางทีแพรอาจจะหนีไปกับแฟนก็ได้”

ทันทีที่จบประโยค คนทั้งห้องก็เงยบกริบ กริการ์จึงฉวยโอกาสพูดต่อ “แพรบอกก้าว่าไม่อยากแต่งงาน ลองคิดดูสิคะ ถึงขนาดหนีไปแบบนี้แสดงว่าต้องมีใครอยู่ในใจแล้วแน่ๆ”

อคินหรีตา หันไปทางเพียงดาว ดูท่าทางเขาหัวน้ไหวเล็กน้อย “น้องแพรมีแฟนหรือครับ”

เพียงดาวเหลือบมองพรฟ้า ดวงตาดำขลับจ้องกลับเขม็ง

“มะ...ไม่จริง ก้าอย่ามาใส่ร้ายน้องนะ น้องไม่มีใครที่ไหน มีแต่อคิน

คนเดียวนั้นแหละ” เธอหันไปทางชายหนุ่ม “อकिन อย่าไปเชื่ออะไรเหลวไหล อकिनเคยเห็นน้องแพรคบคนอื่นไหมล่ะ”

ชายหนุ่มนิ่งประมวลความ...แทบทุกครั้งทีไปหา ก็เจอแพรรออยู่บ้าน น้อยครั้งที่ไม่อยู่เพียงดาวก็บอกว่าไปตีวงหนังที่บ้านเพื่อนผู้หญิง

แพรว่าไม่เคยแสดงพิรุณแบบที่เขาคเคยเจอจากผู้หญิงคนอื่น ไม่เช่นนั้น แล้วเขาคงไม่หมายมันปั้นมือกับเธอแน่ เพราะทุกอย่างที่เป็นแพรวาเพียบพร้อมขนาดนี้ เขาก็ได้เลือกเธอ

“คุณกลัวความผิดถึงขนาดใส่ร้ายว่าน้องสาวหนีตามผู้ชายเลยเธอ” เสียงของอकिनทั้งโกรธและเย้ยหยัน

กริการ์โมโหจนหน้าแดง “ฉันไม่ได้ใส่ร้ายนะ!”

“แต่คุณทำให้น้องแพรหนีไปแล้ว เจ้าสาวไม่มีแล้วแบบนี้จะทำยังไง!”

คราวนี้เธอได้แต่อ้าปากพะงาบๆ กะพริบตาปริบๆ พยายามหาคำมาโต้แย้ง

“บอกซิว่าจะรับผิดชอบยังไง!” กริการ์ยังไม่ทันคิดออก อकिनก็ตะคอกถามและก้าวเข้ามาประชิดตัวเธอ กริการ์รีบถอยหนี

“อकिन เรารออีกสักหน่อยไหม” เพียงดาวพูดแทรกขึ้นมา

“หากันมากี่ชั่วโมงแล้วล่ะ” อकिनพูดเกือบเป็นตวาด เพียงดาวที่เป็นคนเสนอถึงกับชะงัก

“คิน อย่าว่าความ ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด เรายังพอมีเวลา” อติภพต้องปรามอีกครั้ง เพราะเห็นลูกชายเริ่มกราดเกรี้ยวกับผู้ใหญ่

“คิดตอนนี้หรือตอนไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ หายไปตั้งนานแล้ว คิดว่าอยู่ๆ จะเจอภายในห้านาทีสิบนาทีหรือไงครับ ถ้านับตั้งแต่ที่เธอเข้ามา ปานนี้น้องแพรคงไปไกลจนตามไม่ทันแล้ว ยิ่งปิดโทรศัพท์แบบนี้ด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น เราเลื่อน...”

“ผมไม่เลื่อน!” ชายหนุ่มตะคอกไปจนได้ ทุกอย่างวางแผนไว้หมดแล้ว ไม่มีสิ่งไหนที่อकिन เลิศลักษณ์ ลงมือแล้วไม่สำเร็จ แพรวาก็เป็นอีกความ

คาดหวัง เธอเรียบร้อย ว่าง่าย และไม่เคยแสดงอาการดื้อแพ่งเลยสักครั้ง
ไม่คิดเลยว่าจะกล้าทิ้งงานแต่งงาน...กล้าทิ้งเขา!

อคินมองกริการ์ตาขวาง เพราะผู้หญิงคนนี้คนเดียว

“ช่างแต่งหน้ายังรออยู่ใช่ไหมครับ”

เพียงดาวอีกอักเมื่อถูกยิงคำถามไม่คาดฝัน “รออยู่ที่ลิโอบบีจ๊ะ”

“เรียกมาที่นี่เลยครับ”

“เรียกมาทำไม หรือว่าน้องแพร...อคินจะทำอะไร” เพียงดาวกำลัง
เรียบเรียงคำถามแต่เห็นอคินจ้องกริการ์เขม็ง “อย่าบอกนะว่า...”

“ผมไม่ยอมยกเลิกงานแต่งงานแต่งงานเพราะน้องแพรหนึ่งนะ งานนี้ยังงี้ก็ต้องมี
เจ้าสาว!”

๒

กริการ์ยังโวยวายไม่หยุดแม้ว่าจะถูกช่างแต่งหน้าแต่งตัวรวม เพราะเวลาซึ่งเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวจะไปปรากฏตัวเหลือน้อยนิดเต็มที

“ฉันไม่แต่งนะ มันเป็นไปได้หรือ!”

“เป็นไปได้ถ้าคุณเงียบซะเดี๋ยวนี้ อย่าให้ผมพูดซ้ำซากว่าคุณผิด กริการ์!”

หญิงสาวอึ้ง แล้วเงียบไปเหมือนถูกปิดสวิทช์

ไม่เพียงแต่เธอ คนอื่นๆ ก็ดูจะตกใจเมื่อเห็นการตัดสินใจของอกินเช่นกัน ต่างพากันถามเสียงแข็งแซ่ซ้องขณะที่ออกมารนอกห้อง

“ไม่เห็นเหรอครับว่าเขาก็มากันพร้อม งานก็เตรียมกันพร้อม อยู่ดีๆ มาบอกเลื่อน แล้วไง ผมไม่ได้เชิญพวกเขามานั่งกินฟรีแล้วก็กลับบ้านไปนอนนะครับ ทำเป็นเด็กเล่นแบบนี้ใครเขาจะมาให้อีก”

“แล้วแกจะพาเขาออกไปทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นคนละคนนะเหรอ” อติภพถาม

“ชุดแต่งงานมีผ้าคลุมหน้าให้ครับ ออกไปต้อนรับนิดหน่อยแล้วก็กลับเข้ามาซะ บอกว่าเจ้าสาวไม่สบายอะไรก็ได้ ที่แน่ๆ ผมไม่เลื่อนงานเด็ดขาด”

เหตุผลและน้ำเสียงเด็ดขาดของอคินหยุดข้อโต้แย้งของทุกคน แม้แต่เพียงดาวหรือพรฟ้า

ขณะที่กริการ์ซึ่งอยู่ในห้องใต้เตียง ชุดเดรสสีแดงถูกถอดออกไปและแขวนทิ้งไว้ สมองเธอหลุดลอยไปถึงต้นเหตุที่ทำให้เธอตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้...ยายแพรวา!

มันคงเป็นงานแต่งงานที่ ‘กะทันหัน’ ที่สุดในชีวิตของกริการ์

ตลอดเวลาเธอต้องรับมือกับความรู้สึกหลากหลาย โกรธ สับสน ตื่นเต้น หวาดหวั่น ทุกอารมณ์ประดังเข้ามาจนเหมือนร่างจะแตกเป็นเสี่ยง เธอพยายามรวบรวมสติ และฟังว่าอคินจะสั่งอะไร มือเย็นและชื้นเหงื่อจนต้องแอบเช็ดชุดอยู่บ่อยครั้ง

ขั้นตอนที่เธอต้องไปปรากฏตัวถูกตัดทอนลงเหลือแค่ไม่กี่นาที รวมทั้งการเปิดผ้าคลุมเพื่อตัดเค้ก กริการ์ไม่มีแรง ฝ่ามือถูกอคินจับจนแน่น อึดอัดจนอยากจะปล่อยน้ำตาไหลให้รู้แล้วรู้รอด ขณะที่เธอกำลังหวาดหวั่นต่อสายตาผู้คน ชายหนุ่มก็ประกาศว่าขอพาเจ้าสาวไปพักผ่อน และขอโทษที่เธอต้องรับแขกเพียงคนเดียว แต่ถึงกระนั้นกริการ์ก็ยังอุตสาห์ได้ยืนช่อดอกไม้

‘ฉันได้เข้าพิธีแต่งงาน เหลือเชื่อจนคิดว่ามันเป็นความฝัน ตื่นเสียวที่กริการ์ กริการ์คิด

แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปอย่างไม่น่าเชื่อ แม้จะมีเสียงวิจารณ์เล็กๆ ตามหลังมากก็ตาม

“งานแต่งงานที่ ปล่อยให้ไม่สบายเสียได้”

“ดูหน้าเธอแปลกๆ นะ อาจเพราะแต่งงานหน้าแปลกไป”

“ไม่สบายแบบนี้ ชวนให้คิดมากจัง”

โชคดีหรือโชคร้ายก็ไม่รู้ เพราะอคินได้ยิน เขาขบกราม กำมือแน่น ปล่อยให้คนต้นเหตุขึ้นโปรยที่ห้อง ส่วนเรื่องแขกทางนี้เขาจะจัดการเอง เขาให้พรฟ้าไปนั่งอยู่ด้วย หญิงสาวจะได้ไม่กล้าทำอะไรให้เขาอุ่นวยอีก รอ

กระทั่งพิธีสำคัญหมดไปเหลือแค้นงานกินเลี้ยง แล้วเขาจะไปจัดการเธอ
ทำให้งานแต่งเขาพังไม่มีชิ้นดี ครอบครัวยุคทองต้องซดน้ำ!

“ผมจะพาภริการีไปอยู่แทนน้องแพร”

บรรยากาศในห้องสวีทไม่หวานและหอมช็อคอีกแล้วเมื่อออกคินพูด
ประโยคนั้นออกมา พรฟ้ากับเพิงดาวต่างตกตะลึง แต่คนที่มีปฏิกริยา
รวดเร็วและรุนแรงที่สุดคือภริการี

“ไม่เอา ไม่มีทาง!”

“คุณเงียบไปเลย!”

เป็นอีกครั้งที่คินตวาดเธอ แต่คราวนี้ภริการีไม่เงียบ “ฉันไม่ยอม
ไม่มีทางหรอก! ฉันยอมเข้าพิธีให้แล้วก็จบสิ จะมาต่อรองเอาอะไรอีก ไม่มีทาง
ไม่แน่ๆ”

ภริการีพูดแล้วลุกขึ้นคว้ากระเป๋า เธอกำลังจะก้าวออกจากห้องแต่คิน
ปราดเข้ามาขวางไว้

“มันไม่จบง่าย ๆ แบบนั้นหรอก”

“ถ้าฉันไม่ยอมคุณจะทำอะไรได้”

ภริการีเซิดหน้าทำท่าย แต่ชายหนุ่มเค้นยิ้ม เขาละลายตาจากเธอ
หันไปทางผู้ใหญ่อีกสองคนที่กำลังตกตะลึงทั้งคู่

“ผมคงไม่ต้องขออนุญาตใช้ไหมถ้าจะพาภริการีไป”

เพิงดาวเหมือนจะเสียวทักชะการพูด พรฟ้าจึงตอบแทน

“ไม่ได้หรอกคิน อย่างที่กำบอก งานแต่งงานก็ผ่านไปแล้ว ยังไงชะ
ทางยากก็ต้องหาน้องแพรให้เจอ จะพาก้าไปไม่ได้หรอกนะ”

“หลานคุณอย่าทำให้เจ้าสาวของผมหายไป”

“ฉันไม่...”

“คุณผิด คุณไม่มีสิทธิ์พูด!”

ภริการีกำหมัดแน่น เธอเหนื่อย มึนงง และท้องว่างเปล่าจนรู้สึก

วิงเวียน มันป่วยการที่เธอจะพูดต่อ เธอมองคนเป็นอาภักย์ ไม่มีใครถามความรู้สึกเธอแม้แต่คนเดียว ทั้งสองคนมัวแต่สนใจข้อเรียกร้องของชายหนุ่ม นั่นก็คือการให้เธอทำหน้าที่ ‘ตัวแทน’ แพรวา ซึ่งไม่เฉพาะเพียงงานแต่งงาน

แต่เป็นทุกอย่างที่แพรวาจะต้องเป็น

“อकिनจะ ใจเย็นๆ ก่อนนะ น้ำรู้ว่าทำให้ห้องแพรวหายไป แต่อย่างไรที่คุณย่าบอก เราจะหาห้องแพรวให้เจอ ยังไงห้องแพรวก็ต้องไปอยู่กับอकिनอยู่แล้วแหละ” เพียงดาวปรายตาไปที่กริการ์ “กำผิด กำเขารับผิดชอบแน่”

ชายหนุ่มหรีตามอง ใบหน้าคมเข้มเย็นชา

“ห้องแพรวหนีไป เท่ากับผิดสัญญาใช่ไหมครับ” อकिनพูดเสียงเรียบ “คู่มั่นผิดสัญญาแบบนี้ ก็เท่ากับผมสามารถเรียกร้องค่าเสียหายได้...ใช่ไหมครับ”

เพียงดาวมีสีหน้าตระหนก รีบปลอบชายหนุ่ม

“อकिनอย่าเพิ่งด่วนตัดสินว่าห้องผิดสัญญาสิจะ ห้องอาจไม่ได้ตั้งใจเรื่องนี้ห้องแพรวไม่ผิดนะ เรารู้ที่อยู่...” เพียงดาวพูดยังไม่ทันจบอकिनก็พูดแทรก

“ผมไม่สนใจแล้วว่าใครจะเป็นต้นเหตุ งานแต่งงานมันก็เหมือนการทำธุรกิจ ในเมื่อทางคุณน่าจะไม่สามารถทำตามข้อตกลงได้ มันก็อยู่ที่ผมจะเขียนข้อตกลงใหม่”

“แต่ยังไงก็ไม่ใช่”

“ผมเสียหาย ผมมีสิทธิ์เลือก!”

ทุกคนชะงักกันไปหมด เหลือแต่กริการ์ที่มองอकिन สายตาเธองังงันและปวดร้าว ไม่เข้าใจว่าเรื่องมันเป็นแบบนี้ได้ยังไง และเธอ...ถูกเหมารวมเข้าไปด้วยได้ยังไง

“ไม่ตกลงใช่ไหมครับ”

“ฉันไม่ตกลงแน่ๆ” กริการ์บอก

อकिनหันไปมองเธอ เมื่อใดที่สบตากันนานเกินกว่าปกติ หญิงสาว

จะหลบ คล้ายกับปกปิดอะไรบางอย่าง แต่เขาไม่สนใจ

พรฟ้ากุมขมับก่อนตัดสติใจเอ่ยเรียก “ก้า”

คนถูกเรียกเกือบสะดุ้ง

“มาคุยกันหน่อย” พรฟ้ากล่าวเสียงเรียบ

กริการ์ยังงออยู่ แต่คนเรียกเดินนำเข้าไปยังห้องนอนด้านในแล้ว
เพียงดาวพยายามคิดว่าผู้เป็นแม่จะคุยอะไรกับหลานสาวในเวลาแบบนี้
เธอมองหน้าคินทำนองให้รอก่อน

“ไม่ยอมค่ะ ยังไงก้าก็ไม่ยอม”

“มันสายเกินไปที่เธอจะปฏิเสธ” น้ำเสียงพรฟ้าหนักแน่น ท่วงท่า
เครื่องขีมีสง่างามกลับมาอีกครั้งเมื่ออยู่ต่อหน้าหลานสาวนอกไส้ แม้ว่าสีหน้า
และดวงตาจะฉาบความอึดโรยด้วยความผิดหวังก็ตาม

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรที่ก้าต้องไป...กับเขาด้วยละคะ น้องแพรหายไป
แต่ก้าไปแทน ฟังดูยังไงก็ไม่ใช่เหตุผลเลย”

“เธอทำให้เจ้าสาวเขาหายไป”

กริการ์เม้มปาก สายหน้า “โอเคค่ะ คุณย่าสรุปแบบนี้ก็ได้ แล้วยังไง
คะ หายไปก็ตามหาได้นี่คะ ยังไงก็ขึ้นชื่อว่าได้แต่งแล้ว ยังไงก้าก็ไม่ยอมแน่ๆ”

“เธอก็เห็นว่าคินเขาไม่รอ”

หญิงสาวถอนหายใจ “แสดงว่าไม่ได้รักจริง”

“เธอไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินใครทั้งนั้น”

อีกหนแล้วที่เธอถูกตัดสินสิทธิ์ เมื่อครู่เขาก็เพิ่งลิดรอนสิทธิ์การปฏิเสธ
มาหยกๆ อารมณ์น้อยใจเล่นวูบอยู่ในใจ “ใช่สิคะ ก้ามันไม่มีสิทธิ์มีเสียง
ทำอะไรทั้งนั้น ก้าไม่ได้ ไม่น่ารัก ไม่ว่านอนสอนง่ายแบบแพร แต่ได้รับเชิญมา
งานก็ซาบซึ่งใจจะแยะ”

“กริการ์!” พรฟ้าตะคอก กริการ์หันไปทางอื่น “เพราะเธออิจฉาน้อง...”

“ก้าไม่ได้อิจฉา!” หญิงสาวสวนทันควัน

“แล้วไปว่าน้องแพรแบบนี้ทำไม เพราะน้องได้ผู้ชายดีๆ แบบอคินมา แต่งงานเธอก็เลยอิจจนเขาหนีไปให้น้องหนีไป เพราะเธอไม่มีปัญญาหาสามีได้ดี แบบน้อง เธอไม่มีทางเข้าใจหรือกว่าฉันกับเพียงดาวผิดหวังขนาดไหน แล้วนี่ ยังไม่สำนึกอีก!”

“คุณย่า!”

พรฟ้าเตะหน้าอกตัวเอง หัวโง่งงเหมือนจะเป็นลมจนต้องถอยไปนั่งบนเตียงและนั่งไปหลายนาที กริการ์ได้แต่ยืนกำมือจนเล็บจิกเนื้อ ไม่เห็นใจเท่ากับโกรธ ไม่ต้องการยอมลดราให้

พรฟ้าสูดลมหายใจ

“ก้า...เธอคิดใหม่เธอมีวันนี้ได้เพราะใคร”

กริการ์ยืนในอควาบ “นี่คุณย่าทวงบุญคุณเธออะ”

“ใช่” อีกฝ่ายตอบเสียงเรียบ “ถ้าเธอไม่พอใจก็จะคิดว่าอย่าทวง แต่ถ้าเธอรู้สึกว่าอย่ามีบุญคุณจริงๆ มันก็แค่การตอบแทนเท่านั้น” พรฟ้ามองหน้าเธอ “เราอาจจะไม่ได้รักกันมากมาย แต่อย่า...ไม่เคยขออะไรจากเธอเลย”

กริการ์หน้าแดง ในอกสั่นไหวกับคำว่า ‘อย่า’

นานเท่าไรแล้วที่หญิงสูงวัยไม่ได้แทนตัวเองด้วยคำนี้ หลายปีที่ผ่านมาก็ถูกแบ่งความต่างสายเลือดด้วยคำว่า ‘ฉัน’ มาโดยตลอด แต่คราวนี้จำเป็นต้องใช้สินะ บ้าลึนดี

สิ่งที่คนเป็นย่าให้มิแต่ความชื่นใจ แต่กริการ์ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า เธอเติบโตมาจนได้ทำสิ่งที่ตัวเองรักเพราะรากฐานชีวิตที่ครอบครัวหัตถเมธมีให้ นับตั้งแต่ผู้เป็นพ่อเป็นต้นมา เธอเสียอีกที่พยายามตัดรอนสายสัมพันธ์ทุกอย่างเพราะไม่อยากเกี่ยวข้องด้วย

“เธอไม่ชอบย่า ไม่ชอบอา คงพอใจใช่ไหมถ้าอคินเรียกธองค่าเสียหายเรื่องเจ้าสาวหนี เธอคงสะใจละสิ”

“ก้าเปล่า”

“ถ้าเธอยอม ย่าจะถือว่าบุญคุณที่เคยมีได้ล้างกันหมดแล้ว ย่าจะ

ไม่สนใจ ไม่ไปตำหนิหรือทำให้เธอรำคาญใจอีก ขอแค่ครั้งนี้เท่านั้น แล้วก็...ขอโทษด้วยที่ตบเธอ”

ขอบตาหญิงสาวร้อนผ่าว เธอเริ่มวิงเวียนหนักและรู้สึกว่ามีตุ๊กตัก้น้ำตักหลังจนหายใจไม่ออก

เมื่อพรฟ้าเดินออกมาจากห้อง นอกจากอศินกับเพ็ญดาวแล้ว อติภพกับรติก็ตามมาสมทบด้วย พรฟ้าเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าอศิน แล้วพูดเสียงเรียบ

“ตกลงตามที่เธอขอ อศิน”

ดวงตาชายหนุ่มฉายแววสมหวัง เขาทอดสายตามองหญิงสาวอีกคนที่เดินตามออกมาเบื้องหลังพรฟ้า เธอยืนเงียบ สายตามองไปยังทิศทางที่ไม่มีคนยืนอยู่

“อศิน ทำแบบนี้มันจะดีเทอ”

อติภพถามขึ้นด้วยท่าที่สงบ ผู้เป็นลูกชายตอบโดยไม่แสดงอาการ แต่น้ำเสียงเขาแฝงความมั่นใจ

“ผมขอ อีกฝ่ายตกลง แค่นี้ก็พอแล้วครับ”

“แต่ว่าหนูก็...”

“ก้าตกลง” พรฟ้าเป็นฝ่ายตอบแทน “ไม่เป็นไรค่ะ คุณภาพไม่ต้องกังวล ฉันคุยกับหลานเรียบร้อยแล้ว เขารู้ว่าเขาเป็นคนผิด”

อติภพมองหน้าพรฟ้านิดหนึ่งแล้วหันไปมองอศิน “พอหมายถึง...มันยุติธรรมสำหรับหนูแล้วเทอ”

“แล้วพ่อก็คิดว่าที่เขามั่นยุติธรรมสำหรับผมมันเทอ งานนี้ผมขอ นะครับ ขอตัดสินใจเอง แล้วผมจะรับผิดชอบการตัดสินใจครั้งนี้เอง”

อติภพหันเห็นว่ากริการกำมือแน่น เขามองหญิงสาวที่ลูกชายขอรับไปเป็น ‘ตัวแทน’ แล้วนิ่ง ไม่ใช่เห็นด้วย แต่ที่ผ่านมากศินมักจะตัดสินใจอะไรเองอยู่แล้ว และเขาก็ยอมรับในการตัดสินใจนั้นมาโดยตลอด สิ่งที่

คนเป็นลูกคิดมักจะมีเหตุผลหรือเบื้องหลังรองรับเสมอ

ในที่สุดอติภพก็ตัดใจที่จะค้ำ “งั้นเดี๋ยวผมลงไปดูงานข้างล่างอีกที่
แยกน่าจะทยอยกลับแล้ว คิน...” คำสุดท้ายเขาหันมาทางลูกชาย

“พอกลับไปก่อนเลยครับ” อคินบอกอย่างรู้ทัน

อติภพพยักหน้าแล้วเดินนำภรรยาออกไป พรพ้าก้าวตาม เพียงดาว
อำปากเหมือนอวยากพูดอะไรแต่ถูกสายตาคมกริบห้ามไว้ ท้ายที่สุดก็ได้แต่
หันมองกริการ้อีกครั้งก่อนจะเดินจากไป

เหลือแต่เขากับเธอ

“ไปสิ”

กริการ้อเหลือบมองเชิงถามว่าไปไหน แต่อคินไม่ตอบ พอเขาเดินไปใกล้
เธอก็เบี่ยงตัว

“ฉันอารมณ์มา”

“บอกให้คนที่บ้านคุณซบกลับไปได้เลย คุณต้องไปกับผม”

เบนซ์อีคลาสเล่นฝ่าความมืดในเวลาเกือบเที่ยงคืนไปด้วยความเร็ว
เพราะถนนเริ่มร้างยานพาหนะ ทุกอย่างเงียบสนิทเช่นเดียวกับภายในห้อง
โดยสาร

แม้อากาศจะเย็นฉ่ำ แต่ใจคนกลับร้อนรุ่ม โดยเฉพาะอคิน เขาคิด
ไม่ออกว่าแพรวาตัดสินใจแบบนั้นได้อย่างไร ใบหน้าอ่อนเยาว์เจอความก่อเขิน
ยามเขาเข้าใกล้ กิริยาเรียบร้อยไม่ว่าจะบอกอะไรก็แทบไม่เคยโต้แย้ง

เธอล้ำปฏิเสศเขา...

ชีวิตของเขาได้โอกาสดี ๆ เรื่องผู้หญิงมามาก ถึงจะไม่เคยเจ้าชู้เรียกราด
แต่หากถูกใจ แทบไม่เคยพบกับคำว่าผิดหวัง

อคินสะกดความเสียหน้าแล้วเหยียบคันเร่งเต็มเท้า ทางตามองเห็นร่าง
ในชุดแดงขยับขึ้นมา แต่เขาไม่สนใจ กระทั่งรถเริ่มแล่นออกไปจากเส้นเมือง

“นี่คุณจะไปไหน”

กริการ์ขยับตัวมองซ้ายมองขวา เป็นกิริยาที่เธอแสดงออกมากที่สุด นับตั้งแต่ขึ้นรถมาด้วยกัน

“บ้านผม”

“แต่บ้านคุณไม่ใช่...” กริการ์พูดไม่จบประโยคก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ ครั้นแล้วก็เงยไป ใบหน้ามู่ย คิ้วขมวด ยกมือขึ้นมาถอดดอกแล้วถอนใจแรง

อคินเหลือบมองกริการ์ เธออยู่ในชุดสีแดงเผยผิวขาว ผมยาวสีบลอนด์ ซึ่งตอนเช้าพิธีรวบขึ้นไปบัดนี้ปล่อยสยาย หากไม่นับว่าหญิงสาวคือตัวการของความวุ่นวายในคืนนี้ เธอจะน่ามองมาก

“ช่วยทำหน้าที่หมั้นดีๆ หน่อย ผมไม่ได้พาคุณมาฆ่า”

“ฆ่ากันเลยดีกว่า” กริการ์ตอบทันควัน

“อย่าพูดเพ้อเจ้อ”

“พาออกมานอกเมืองแบบนี้จะให้คิดยังไงล่ะ”

อคินแอบยิ้ม นึกซันที่หญิงสาวซึ่งไม่ก็่นาที่ก่อนตะโกนใส่หน้าเขา แต่ตอนนี้แสดงความกลัวออกมา

“มีวิธีอีกเยอะแยะไปที่ลงโทษคนผิดโดยไม่ต้องฆ่า”

กริการ์นิ่ง น้ำเสียงเขาชวนให้คิดว่าไม่ได้พูดเล่น เธอสะบัดหน้ามองนอกหน้าต่าง แต่ไม่เห็นอะไรเลยนอกจากไฟทางกับทุ่งหญ้า

‘เป็นไงเป็นกัน’ กริการ์คิด

รถเลี้ยวเข้าซอยสามหน กระทั่งไปถึงตรอกเล็กๆ พอพ้นออกมาได้ ถนนก็หายไป กลายเป็นลานดิน เสียงเครื่องยนต์ดังทำลายความเงียบ แต่ไม่เท่าเสียงหัวใจของกริการ์

แสงไฟจากรถพอให้เห็นว่าเบื้องหน้าเป็นบ้านชั้นเดียวรูปตัวแอล ฐานบ้านยกสูงจากพื้นราวครึ่งเมตร ตัวบ้านเป็นไม้ครึ่งปูน บริเวณโดยรอบปกคลุมด้วยหญ้าแมกไม้เขียวครึ้ม

กริการ์รู้สึกตัวจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงปิดประตुरถ เธอหายใจเข้าลึกๆ แล้วตัดสินใจลงจากรถ พอเปิดประตูร่างก็ปะทะกับลมหนาวเดือน

ธันวาคมจนสะท้านเยือก เธอไม่มีเสื้อคลุมจึงได้แต่กอดตัวเอง ชายหนุ่ม
หันมาเห็นพอดี

“ไม่มีผีหรือ?”

“ถึงจะมี ผีก็ไม่น่ากลัวเท่าคนหรือ?”

อดินเอียงศีรษะ หมุนตัวกลับมาสบตาเธอตรงๆ “คุณนี่ต่อล้อต่อเถียง
ไม่หยุดเลยนะ ไม่เหมือนแพรวาเลยแม้แต่คนเดียว”

เธอจุกก็ “แล้วไง จะเปรียบเทียบฉันกับแพรวหรือ ฉันไม่ใช่แพรวนี้
รักกันมากทำไมไม่รักกันล่ะ เดียวก็เจอเอง”

อดินก้าวพรวดเข้าหากริการ์ อารมณ์ยังคงกรุ่นโกรธอยู่ “ทำให้เจ้าสาว
เขาหนีงจะกล้าพูดอีกหรือว่าให้รอ”

“ก็แล้วถ้าคุณตีจริงเจ้าสาวจะหนีหรือไง”

“ผมมีดีพอให้ผู้หญิงไม่ปฏิเสธแล้วกัน ยกเว้นผู้หญิงคนนั้นจะถูกใคร
ยุเพราะอิจฉา”

“ฉันเปล่านะ!” กริการ์ตะโกน ใจเต้นเร่าๆ เพราะคำพูดของเขาซ้อนกับ
พรฟ้า “ฉันไม่เคยอิจฉาน้อง ฉันไม่สนหรือว่าน้องจะได้ดีหรือไม่ได้ดีอะไร
คุณหลงตัวเองเกินไปแล้ว คิดว่าผู้หญิงทุกคนจะยอมคุณไปหมดหรือไง”

“อย่างน้อยคุณก็มายืนอยู่ตรงนี้แล้วไง” ดวงตาคินาวาโรจน์

กริการ์ก็ตรึมผีปากกระบังอารมณ์ ทั้งโมโห ทั้งเสียใจ เธอหรีตาและยิ้ม
เย้ยหยัน

“แค่จำใจเท่านั้นแหละ”

อดินโมโหจนหน้าแดง เขาไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิเสธมาก่อน แต่ภายใน
วันเดียวกันเจ้าสาวเงียบๆ ตึมๆ กับคนก่อเรื่องปากกล้าตรงหน้ากลับ
ปฏิเสธเขา ทำให้เขาเดือดดาลจนแทบคลั่ง

อดินกระซอกแซกกริการ์ “ทำท่ารังเกียจแบบนี้ คงไม่เกิดกรณีเอาเรื่อง
ลูมาอ้างเหมือนนางเอกละครเขาทำกันสินะ”

กริการ์ตกใจ แต่ก็มองตอบอดินอย่างทำทนาย

“แน่นอนอยู่แล้ว”

“งั้นก็ดี ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์จนกว่าน้องแพรจะกลับมาอีกแล้วกัน”

พูดจบออคินก็ลากกริการ์เข้าไปในบ้าน เขาเปิดประตูห้องนอนและผลัก
เชอลงไปบนเตียง แล้วตามไปกอดรัดลုပ်ไล่ ฝ่ายหญิงสาวไม่ทันตั้งตัวได้แต่
ผวาปัดป้อง

“คุณอคิน!”

“คืนทำไมละ ไหนว่ายอมไง”

จังหวะที่หญิงสาวชะงักไปเพียงวินาทีเดียว ชายหนุ่มก็กดข้อมือเธอ
พร้อมฝังจุมูกลงที่ชอกคอ ออคินไม่ได้อยากใช้กำลังแม้จะโกรธที่เธอก่อเรื่อง
แต่กิริยาทำร้ายของเธอกระตุ้นความกระหายให้เขาอยากเอาชนะ

“คุณ!”

ออคินไม่สนใจ เขาถอดชุดเธอแล้วประทับจูบตบเบียดแรงร่ำ สองมือ
ลากเคล้าคลึงไปทั่วทุกส่วนโค้งเว้า สลับกับสัมผัสจากริมฝีปากแทบทุกอณู
บนเรือนร่าง กริการ์ตัวสั่นสะท้าน ใจเต้นระรัว รู้ว่ากำลังจะแยเพราะเริ่ม
รับรู้จวนใจจากการเล้าโลม กิริยาต่อต้านอ่อนลงเรื่อยๆ

‘เธออิจฉาน้องไซ้ใหม่ก้า...เพราะน้องได้ผู้ชายดีๆ แบบอคินมาแต่งงาน
เธอก็เลยอิจฉา’

‘ไม่ใช่ซะ เธอไม่เคยอิจฉา ก็แค่...’

แต่แล้วความคิดหญิงสาวก็กระเจิดกระเจิงไปอีกเมื่อวงแขนของเขา
กอดรัดแนบแน่น หญิงสาวหลับตาสะกดความรู้สึกปรารถนา แต่ความวาบวาม
ก็ดึงดูดีใจจนเธอเคลิบเคลิ้ม สมองเธอในตอนนี้นี่สับสน อ่านความรู้สึกตัวเอง
ได้ไม่หมด มันทั้งหวานและขมอย่างประหลาด

๓

เข้านี้อากาศสดใส ลมหนาวพัดโชยแต่ก็มีแดดอ่อนส่องผ่านต้นไม้ ใบหญ้ารอบเรือนไทยทรงชนมบังฉิ่ง เสียงนกร้องจ๊ิบๆ มากับสายลม คนสวนกำลังกวาดใบไม้แห้งอยู่บนสนามหญ้า ทุกอย่างคงน่ารื่นรมย์เหมือนบรรยากาศ ถ้าไม่เกิดเรื่องเมื่อคืน ข้าวต้มที่คนรับใช้จัดขึ้นโต๊ะให้ตั้งอยู่นานจนเย็นชืด พรพ้ากับเพียงดาวต่างไม่มีใครแตะต้อง

เพียงดาวนึกถึงตอนที่กลับมาจากงาน...

‘ทำไมเรื่องมันเป็นแบบนี้ไปได้ คุณแม่ก็ด้วย ปล่อยให้พ่อคืนพายาก้าไปได้ยังไงคะ’

‘ทำไม เกิดนึกเป็นห่วงขึ้นมาหรือไง’

เพียงดาวถอนหายใจ ‘ห่วงสิคะ ห่วงว่าจะเข้าทางยายก้า ถ้าเด็กนั้นแกล้งน้องแพรเพราะอยากได้ออคืนจริงๆ’

‘หรือเธอจะยอมให้เขาฟ้องถอนหมั้นล่ะ’

อีกฝ่ายอีกอีก ‘ไม่ถึงขนาดนั้นมั้งคะ’

‘อย่าทำเหมือนไม่รู้จักออคืน เขาทำได้ทุกอย่างนั่นแหละถ้าเขาอยากทำ’

พรฟ้าตอบพลางเดินไปที่ห้อง ‘เราทำตามคำขอของเขาแบบนี้ ถึงจะดูผิดที่ผิดทางแต่ยังดีกว่าทำให้เขาโกรธ ดีไม่ดี ไม่ใช่แค่คืนของหมั้นหรอก ตัวเขาเองนั่นแหละจะไปจากเรา’

เพราะเหตุผลนั้นเพียงดาวจึงจำยอม...

“ได้เรื่องว่าไงที่ว่าจะไปหาเพื่อนของน้องแพร” เสียงของพรฟ้าทำให้เพียงดาวตื่นจากภวังค์

คนถูกถามขยับตัว “ถามมาแล้วค่ะแต่ยังไม่มีการรู้ว่าบ้านนายโชติคอยู่ที่ไหน เดี่ยวดาวจะลองใช้วิธีถามไปที่มหา’ลัยดู ถ้าบอกว่าเป็นรุ่นพี่อาจได้ข้อมูลอะไรมาบ้างก็ได้”

พรฟ้าพยักหน้ารับรู้ เธอยกกาแพขึ้นจิบ นิ่งเงียบเพื่อใช้ความคิดอยู่นาน

“จ้างนักสืบ”

“คะ” อีกฝ่ายไม่ทันฟัง พอเข้าใจความหมายถึงงั้น แต่พรฟ้าไม่รอให้มีคำถาม

“จ้างนักสืบให้ตามหาน้องแพร เท่าไรก็จ่ายไป ถ้าไม่อยากจะให้อะไรมันเลยเถิดไปจนเกินควบคุม”

พรฟ้าสั่งโดยไม่ยอมให้อีกฝ่ายถามต่อ เธอผิดหวังเรื่องหลานสาวหนีงานแต่งงาน เจ็บปวดใจยิ่งกว่าครั้งที่กรกฤตทำไว้ เมื่อรุ่นหลานซ้ารอยอดีตรุ่นลูกให้ปวดใจ เธอรู้สึกเหมือนถูกภาพเดิมในอดีตกลับมาหลอกหลอนอีกครั้ง

รถมอเตอร์ไซด์คาว่าซากิโนินจาสี่เขี้ยวขนาดสองร้อยห้าสิบซีซีแล่นเข้ามาจอดบริเวณหัวจ่ายน้ำมันในปั้มขนาดเล็ก มันดูโดดเด่นสะดุดตาต่างจากพาหนะสองล้อขนาดครอบครัวอดนิยมนิยมแบบอื่น คนซ้อนท้ายเป็นหญิงสาวเธอลงจากรถก่อน ถอดหมวกกันน็อกและบิดคอไปมาเชิงไล่ความเมื่อยล้าแล้วขยับไปยืนข้างคนขับหนุ่มที่กำลังดับเครื่องยนต์กันน็อกขึ้น

“หิวหรือเปล่า กินอะไรก่อนไหม”

แพรวามองไปยังร้านสะดวกซื้อที่อยู่ห่างออกไปราวสิบลเมตร พลายกมือเสยผมยาวโดยไม่รู้ว่าถูกลูกชายหนุ่มซึ่งถือหิ้วจ่ายแอมมองอยู่ โชติคแกล้งกระแอมจนเขาสะดุ้ง ทั้งที่โชติคไม่ได้ทำอะไร แพรวามยิ้ม เธอคิดว่าอาจเพราะรูปร่างหน้าตาแบบนักกีฬา ประกอบกับผิวสีที่เรียบแดด เวลาโชติคทำหน้านิ่งจึงดูตุน จริงจัง ตรงข้ามกับเมื่อแยมยิ้มที่เหมือนโลกทั้งใบสว่างสดใส

เมื่อโชติคจ่ายเงินค่าน้ำมันเรียบร้อยก็หันมาหาแพรวา เขาเห็นว่าใต้ตาหญิงสาวมีรอยข้ำ สีหน้าอิดโรย ซึ่งคงไม่แปลกเพราะต้องอยู่บนมอเตอร์ไซด์ไต่ลมร่วมสามชั่วโมงถึงจะหยุดพักที่หัวหินกันเมื่อคืน แต่ดูท่าเธออาจจะไม่ได้หลับเท่าไร

“ตาแดงเขียว” เขาแตะแก้มเธอ

แพรวาส่ายหน้าพลางยิ้ม “ไม่เป็นไร ไปหาอะไรกินกันเถอะ” เธอบ้วนน้ำไปยังร้านสะดวกซื้อ

แสงอาทิตย์ในช่วงเวลาก่อนแปดโมงอบอุ่นและสดใส แพรวานั่งบนขอบปูนหน้าร้าน ห่อไหล่กอดเข้าตัวเองขณะที่มือข้างหนึ่งถือแก้วกาแฟ แม้จะมีผ้าพันคอและสวมเสื้อแขนยาวแต่ไอน้ำก็ยังเล็ดลอดฝ่าเข้าไป เธอจิบกาแฟร้อนเพื่อเรียกชีวิตชีวาพลางลูบแหวนที่ห้อยไว้กับสร้อยที่คอ

โชติคให้สร้อยนี้มาในวันคล้ายวันเกิดอายุครบรอบยี่สิบสามปี แพรวาไม่คิดเลยว่าไม่กี่ชั่วโมงถัดมาเธอจะได้ยินคำสั่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้

‘น้องแพรวแต่งงานกับอคินนะ’

‘อคินเขาให้คุณพ่อมาทาบทามแล้ว จะปฏิเสธเขาหรือ ก็เห็นไปไหนมาไหน สนุกสนมกันดีนี่’

ทุกคำถามล้วนแต่มีคำตอบไว้หมดแล้ว

แพรวาแก้ปัญหาด้วยการพาโชติคไปหาคุณยาย มันใจว่าคนที่ตนเลื่อมใสพอจะชนะใจทุกคนในครอบครัว ทว่ากลับถูกตอกกลับด้วยเหตุผลที่ทำ

โชติกไขว้เขวจนเกือบงูไม่กลับ

‘จริงอยู่ที่เธอมีหน้าที่การงานดี มั่นคง สร้างฐานะได้ แต่อีกก็ปีละแพรรต้องรออีกก็ปี หลานฉันสบายมาตั้งแต่เกิด มั่นใจหรือว่าเขาจะมั่นคงกับเธอขณะที่มีคนที่ยียบพร้อมกว่าอยู่ตรงหน้า ถ้ารักแพรรจริงก็ไม่จำเป็นต้องครอบครองไว้ก็ได้ ปล่อยเธอไปกับคนที่เขาเหมาะสมกว่า’

ถ้าไม่ไปคาดคั้นเอาคำนี้มาจากโชติก แฟนหนุ่มคงถอยทัพกลับไปราวกับทหารที่พ่ายแพ้ เธอต้องปลุกปลอบใจว่าเธอรักเขา และมีความสุขมากแค่ไหนตลอดเวลาที่คบกัน

แพรวาไม่มีทางลืมหรือกว่า เธอประทับใจเขาตั้งแต่วันแรกที่เห็นเขามาพร้อมมอเตอร์ไซค์สีเขียวคันโตนั้นแล้ว และไม่มีทางลืมหรือกว่า รูปภาพที่หายไปจากกระเป๋าใส่ตังค์ที่เธอทำหายตอนเข้าปีหนึ่งนั้นมันไปอยู่ที่โชติกกว่าจะรู้ว่าเขาเป็นคนที่กระเป๋าใส่ตังค์ของเธอได้ก็คบกันเป็นแฟนมาถึงสองปี

แพรวาตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไม่พราวจากชายหนุ่มที่แอบรักเธอมาตั้งนานเหมือนกัน

แผนการที่จะหนีถูกคิดขึ้นทันทีที่รู้ว่าไม่มีทางยกเลิกกำหนดการแต่งงานได้แล้ว แต่ทำยังไงล่ะถึงจะหลบหนีออกมาได้ หลังจากครุ่นคิดอยู่นานแพรวาก็คิดออก คนเดียวที่จะสร้างโอกาสหนีให้เธอก็คือ...กริการ์

ปานนี้คงวุ่นวายกันใหญ่...

ความคิดหยุดลงเมื่อโชติกเดินมาหึ่งตัวลงนั่งข้างๆ และยื่นถุงชาลาปาให้ มีอีกข้างถือแก้วกาแฟเช่นกัน

“หนาวหรือ”

เขาถามพลางเอื้อมมือมาโอบไหล่ แพรวาขยับไปซบและนั่งเียงบอยอยู่หลายนาที

“เราจะไปไหนกันคะ”

เขายกแก้วกาแฟขึ้นจิบ “โซรัฐจ้กรุ่นพี่คนหนึ่งทำสวนยาง คิดว่าไปขอพักกับเขาได้”

“ที่ไหนเหรอ”

“ชุมพร”

แพรวานึกในใจว่ามันไกลจากที่แห่งนี้สักเท่าไร แต่ระยะทางไม่น่าเป็นอุปสรรค โชติก็มีทั้งรถและใจที่จะพาเธอไปได้ทุกที่ ถึงจะรู้สึกหวั่นใจต่ออนาคต แต่เธอก็อุ่นใจที่มีเขาอยู่เคียงข้าง

แม้รู้แก่ใจว่าได้ ‘ใช้’ พี่สาวต่างสายเลือดเป็นเครื่องมือในการทำตามใจตนเองไปแล้วก็ตาม

กริการ์นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ตรงหน้ามีกระดาษเขียนแบบ จอคอมพิวเตอร์เวิร์ดสกรีนลึบเก้านิ้วแปะกระดาษโพสต์อิทสีทองอ่อนเขียนว่า ‘วันจันทร์ประชุม ๙.๓๐ น.’ และนาฬิกาทรงลูกฟุตบอลบอกเวลาใกล้เที่ยง

ใจเธอกำลังลอยไปที่อื่น...

สองวันก่อน กริการ์ตื่นมาแล้วเดินงงหลงทิศอยู่หน้ากระจกห้องน้ำในบ้านหลังนั้น ขณะที่เธอกำลังสับสนมีเงาอยู่เบื้องหลังเสียงโทรศัพท์ก็ช่วยเรียกสติกลับมา และเมื่อกดรับเธอก็ได้ยินเสียงปลายสายเอ่ยถามทันที

‘อยู่ที่ไหนเนี่ย’ เจ้าของคำทักคือตติย เพื่อนคนสนิทของเธอ

กริการ์เริ่มระลึกบทบาทของตนเอง...เออ แล้วฉันอยู่ที่ไหนเนี่ย

‘ไม่เข้าออฟฟิศเธอวันนี้’

เธอกะพริบตา เหลือบมองนาฬิกาก็เห็นว่าเลยสิบโมงแล้ว

‘ก้า...’ ตติยเรียกเมื่อเห็นอีกฝ่ายเงยไป

‘อ้อ! ลานะ’

‘อะไรกัน แสงเอาต์เพราะฉลองให้น้องสาวหนักไปหน่อยหรือไง’

เหมือนใครเอาไฟมาสูม กริการ์ร้อนผ่าวไปทั้งตัว งานแต่งงานของแพรวา...ยังไม่มีใครรู้ว่าเรื่องมันกลับตาลปัตรโดยสิ้นเชิง

‘ฮาโหล...ก้า’

‘เออ ลา...แค่นั้น’ เธอรีบกดวางสายก่อนที่จะแสดงความรู้สึกมากไป

จนอีกฝ่ายจับผิดได้ แล้วรีบกลับมาจัดแจงตัวเองระหว่างที่คนในบ้านยังไม่ตื่น ขอฉวยโอกาสนี้กลับไปตั้งหลักก่อนแล้วกัน

กริการ์เลือกออกมาใช้ห้องนํ้านอกห้องนอนเพราะไม่อยากให้เกิดเสียง เธอคว่ำกระเป๋า เปิดประตูแล้วรีบก้าวออกไป

อคินยืนอยู่ข้างหน้า!

เธอชะงัก ใจเต้นโครมคราม แต่เลือกทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เดินต่อ

‘จะไปไหน’

ไม่ผิดไปจากที่คิด เขาจับต้นแขนเธอ กริการ์ไม่ได้ซัดขึ้นรุนแรง แต่ตอบโดยไม่ได้สบตา

‘กลับบ้าน’

ไม่รู้ว่คำตอบของเธอมันทำให้เขาหงุดหงิด หรือเขาหงุดหงิดที่ต้องตื่น เพราะเสียงเธอกันแน่

‘ไม่เข้าใจที่ผมพูดเธอ ผมตั้งใจจะให้ห้องแพรอยู่ที่นี้ คุณเป็นตัวแทนของห้องแพร ฉะนั้นคุณต้องอยู่ที่นี้!’

ประโยคนั้นทำให้กริการ์รู้ว่าอคินยังไม่หายโมโหจากเมื่อวาน เธอเกลียดนํ้าเสียงตะคอกแบบนี้ที่สุด

‘แต่ฉันต้องเข้ามาหากินนะ ที่นี้กับที่ทำงานฉันมันอยู่ห่างกันคนละมุมเมือง จะให้ฉันขับรถผลาญนํ้ามันเล่นหรือไง ฉันเป็นมนุษย์เงินเดือนนะ ไม่ใช่เจ้าของกิจการ!’

กริการ์สะบัดหลุดจากการเกาะกุม อคินพอถูกใส่เป็นชุดก็มันไปเล็กน้อย พอรู้ตัวก็วิ่งปราดเข้าไปถึงตัว คราวนี้เธอสะดุ้งเพราะเขาออกแรงจุก

‘ไม่ต้องกังวลหรอก เรื่องระหว่างเรานั้นก็แค่ข้อตกลงชั่วคราวเท่านั้น เจอห้องแพรเมื่อไรก็เป็นอันจบ คุณไม่เสียไปกว่านี้หรอก’

หญิงสาวหน้าร้อนฉ่ำเหมือนน้ำตาจะไหล แต่พยายามสะกดอารมณ์ โกรธและอายให้อยู่ข้างใน แต่ก็คิดว่าเขาคงรับรู้ได้จากท่าทางของเธอแน่ เธอกำมือแน่นเพื่อระงับความรู้สึก แล้วถอนหายใจยาว ก่อนตอบเสียงเรียบ

‘รู้แล้ว ไม่ต้องย้านักหรอก แล้วก็ปล่อยฉันซะที จุดแบบนี้ทุกครั้ง กว่าจะจบเรื่องแขนหลุดกันพอดี’

ชายหนุ่มหนึ่งไปครู่ใหญ่

‘คุณอคิน’ เธอเรียกชื่อเขาดังเก่าเดิม

อคินปล่อยมือ แต่ไม่ยอมปล่อยข้อต่ออรอง ‘งั้นวันเสาร์อาทิตย์คุณต้องมาที่นี่ หยุดใช่ไหม’

กริการ์เหลือบตาขึ้นมองเพราะอคินสูงกว่า ครั้นแล้วเธอก็ถอนหายใจแรง พลิกตัวเดินออกไป

‘กริการ์!’

‘เฮอ!’

อีกครั้งที่อคินได้รับการตอบสนองที่ไม่คุ้นเคย กริการ์รีบเดินหนี เธอเหลือบมองชายหนุ่มก้าวลงบันไดหน้าบ้านตามมา แต่เธอเรียกแท็กซี่และขึ้นไปก่อนที่เขาจะพูดอะไรได้ทัน

ผิดหวังหรือ...กริการ์ถามตัวเอง พยายามระลึกความรู้สึกบางอย่าง เพียงแต่ว่ามันนานมาแล้ว ถ้าจะเอามาเปรียบเทียบกับอนาคตไม่ยุติธรรมสำหรับเขา

“...ก้า...”

หรือสำหรับหัวใจตัวเอง

“ก้าก้า!”

กริการ์สะดุ้งสุดตัว เสียงเรียกชื่อดังลั่นข้างหู เธอผงะรีบหันไปหาต้นเสียง พอเห็นว่าเป็นใครก็ไวยลั่น

“จะตะโกนทำไม แก้วหูแตกแล้วมั้งเนี่ย” เธอว่าพลางยกมือลูบหู

“เรียกอยู่นานแล้ว คุณผู้หญิงมีแว่แต่เหม่อเอง เขียวองศ์ลงอยู่หรือไงครับ”

เขาตอบหน้าทะเล้น เธอหันไปมองรอบๆ เห็นเพื่อนร่วมงานหลายคน หัวเราะคิกคัก

“ว่าไงล่ะ” กริการ์ถาม

ตติยวัยปากไปที่โต๊ะทำงาน “แบบนี้จะส่งลูกค้าเธอ”
 กริการ่มองตาม แล้วเบิกตาโพล่งพร้อมส่งเสียงร้อง
 “ตายแล้ว!”

เพราะบนกระดานที่น่าจะมีแต่ภาพร่างการตกแต่งกลับมีรอยขีดเขียน
 ด้วยดินสอเป็นเส้นพันกันยุ่งเหยิง คงเป็นเพราะช่วงที่เธอครุ่นคิดเลยเผลอ
 ลากมือไปมาโดยไม่รู้ตัว

“ทำไงดีละเนี่ย โธ่เอ๊ย! จะเสร็จจอยู่แล้วเชียว”
 “สงสัยเทพจะลงพิต ละเลย”
 “ไอ้เต!”

ตติยหัวเราะชอบใจ หมุนตัวลากเก้าอี้กลับไปโต๊ะตัวเอง ขณะที่
 กริการ่มองหน้าคิดว่าขมวดที่ตัวเองฟังชันจนเสียงาน จะโทษใครก็ได้
 ยิ่งพอรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุก็ยิ่งหงุดหงิด อารมณ์เสียจนพาล

ตื่นชะที่ได้ใหม่กริการ!
 เธอลุกพรวด ก้าวฉับๆ ไปยังประตู
 “จะไปไหนนะ” ตติยถาม
 “ชี้!”

เพราะตติยยังสนุกที่ได้ต่อปากกับหญิงสาวจึงไม่เลิกแห่ย์ แต่พอเธอ
 สวนกลับมาแบบนี้ ผลก็คือเพื่อนร่วมออฟฟิศหัวเราะสมน้ำหน้าเขาบ้าง
 “เป็นไงละ ไอ้เต ฮ่าฮ่า”

ขณะเดียวกันกับที่กริการไปห้องน้ำ ไกลออกไปอีกนับร้อยกิโลเมตร
 ต้นเหตุที่ทำให้เธอสติแตกก็กำลังเดินออกจากห้องน้ำเช่นกัน แพรวาก้าวขึ้น
 บันได เท้าสัมผัสพื้นนุ่มไม่เย็นเฉียบแต่ให้ความรู้สึกเป็นธรรมชาติ เธอหยุดยืน
 ระหว่างทางแล้วมองทิวทัศน์รอบกาย

มุมมองมากกว่าสองร้อยองศาเต็มไปด้วยต้นไม้ ได้รับการบอกเล่าว่า
 มันคืออย่างพารา ต้นสูงกลมตรงเรียงรายเป็นแถวเต็มพื้นที่ มีช่องว่างระหว่าง

ต้นกับระหว่างแถวบอกว่าเป็นการปลูกเป็นอาชีพ กระนั้นก็ยังเว้นพื้นที่รอบบ้านไว้สำหรับปลูกผักสวนครัวและดอกไม้ประดับเล็กๆ น้อยๆ

วันนี้อากาศเย็นกว่าเมื่อวาน แต่หัวใจเป็นสุขมากกว่า...แพรวาคิดขณะก้าวขึ้นบันไดชั้นต่อไป บ้านหลังนี้เหมือนกับบ้านในชนบทส่วนใหญ่ คือ ยกพื้นสูง มีห้องต่างๆ อยู่ชั้นบน โดยต่อเติมชั้นล่างให้เป็นห้องน้ำและห้องใช้งานเพิ่มเติมตามยุคสมัยที่เปลี่ยนไป หน้าบ้านมีชานยื่นออกมา แพรวาเดินผ่านประตูเข้าไป

กลางห้องโถง โซติกนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นกำลัง่วนอยู่กับการหาอะไรในกระเป่าใบ

“ทำอะไรอยู่คะ”

เขาสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อแพรวาถลาเข้าไปหา แต่ก็หันมามองเธอพร้อมเกลี้ยเส้นผมที่ปรกหน้าผากให้

“เป็นไงบ้าง”

“จะเที่ยงแล้วนะเนี่ย แต่น้ำเย็นเจี๊ยบเลย” เธอบอกพลางกอดไหล่ตัวเอง

“สดชื่นดีใช่ไหมล่ะ ตาไม่แดงแล้ว คงเพราะได้นอนหลับเต็มที่” โซติกบอก หญิงสาวพยักหน้า เขาขยับมามองเธอ แพรวาใส่ชุดของเขาทั้งเสื้อและกางเกง ถึงจะดูหลวมโพรกไม่คุ่นตา แต่เพราะจำต้องเอาชุดของเธอไปซัก เปลี่ยนด้วยความที่ไม่ได้หาซื้อเตรียมมา ขณะที่เขาเองแค่ได้เสื้ออีกตัวจากเจ้าของบ้านมาก็ไม่มีปัญหา

“เมื่อวานนอนไม่หลับละสิ”

แพรวาอมยิ้มและหลบตา

“อย่างไรว่าแหละ อยู่ตามลำพังกับหมาป่าแบบนี้จะไม่คิดมากได้ยังไง อุตส่าห์บอกแล้วนะว่านักรบออกรบไม่ได้หรือถ้าไม่มีเสื้อเกราะ”

หน้าขาวแดงก่ำทันใด ยิ่งเห็นแวตาวิบวับของชายหนุ่มที่ช่างเปรียบเทียบแล้วแพรวาก็ยิ่งเขิน

“โซ่บ้า!”

เธอโวย หยิบผ้าขนหนูมาตีเขาแก้แค้น ในความจริงโซ่ติกพูดถูกทุกอย่าง เพิ่งหนึ่งงานแต่ง นั่งรถฝ่าลมสามชั่วโมง มาอยู่สองต่อสองกับผู้ชาย ต่อให้เหนื่อยขนาดไหนก็อดตื่นเต้นไม่ได้ ถึงจะไม่ได้ล่วงเกินกันทางกาย แต่ในใจเธอตอบรับการเป็นของเขาไปแล้ว

แพรวาทูบไหล่เขาเบาๆ ปากก็ว่าอีกฝ่ายว่าบ้า โซ่ติกหัวเราะ จับมือดึงเธอเข้ามาหา หมายถึงสูดกลิ่นหอมจากแก้มนวล

“จู้จี้กันใหญ่เลยนะ”

ทั้งสองรีบผละจากกัน เจ้าของเสียงเป็นหญิงสาวเดินนำมาก่อนตามด้วยชายหนุ่มอีกคน สีหน้ายิ้มแย้ม ชายหนุ่มถือถุงเติมสองมือ

“รู้ว่าเขาจู้จี้กันยังมาขัดจ้งหวะอีก”

โซ่ติกพูดหน้าตาย แต่แพรวาหน้าแดง ขณะที่คนแซวก่อนหัวเราะทั้งคู่เป็นเจ้าของบ้านที่พวกเขาขออาศัย รุ่งกับรัฐเป็นคู่สามีภรรยาชาวใต้แท้ๆ เพราะรูปร่างสูง ผิวเข้ม ตาหวาน และพูดติดสำเนียงทองแดง

“โซ่ พี่ให้คนไปซ่อมกระบะตอใบในสวนแล้วนะ หลังคามันเก่า แล้วก็ทำห้องน้ำให้ด้วย เย็นนี้ก็เสร็จ”

“ขอบคุณครับ” โซ่ติกพยักหน้า

รัฐเป็นเจ้าของสวนยางมีลูกจ้างหลายสิบคน ด้วยเป็นคนมีความรู้และมีน้ำใจทำให้ชาวบ้านนับถือ เมื่อโซ่ติกเล่าเรื่องให้ฟังแล้วเอ่ยปากขอความช่วยเหลือ รัฐกับรุ่งแทบจะบริการเหมือนทั้งสองเป็นแขกในโรงแรม ซ้ำยังตำหนิว่าไม่ยอมโทร. มาล่วงหน้า เพราะได้รับการติดต่อจากโซ่ติกก็ตอนที่เขามาอยู่ในตัวจังหวัดชุมพรแล้ว โซ่ติกกับแพรวาเลยต้องอาศัยนอนในบ้านของสามีภรรยารุ่งพี่และรอให้กระบะตอใบซ่อมเสร็จก่อน

“เดี๋ยวพอถึงกระท่อมบปลายนา รจนาก็เห็นสังข์ทองเองแหละ ตอนนี้นحنดูรูปเงาะไปก่อนแล้วกัน”

“อ้าว แซวเข้าไป เขาม้วนเป็นหอยตากแล้ว พี่เองนั่นแหละ ก็ปีที่ชาติ

ก็ไม่เคยถอดรูปเงา”

“ไอ้ไซ เตี้ยวจะโดน”

รุ่งซึ่งกำลังหยิบจานหัวเราะชอบใจ แพรวเองถึงเขินแต่ก็หัวเราะคิก
เธอมองสองหนุ่มโต้ตอบกันแล้วคิดถึงคำบอกเล่าของโชติกว่ารัฐเป็นเพื่อนบ้าน
มาหลายปีเพราะเคยมาเช่าบ้านอยู่ติดกัน อายุมากกว่าเขาหกปี เรียน
วิศวกรรมศาสตร์และทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ วันหนึ่งผู้เป็นพ่อเสียชีวิตและไม่มีใคร
ดูแลสวน ประกอบกับไม่ชอบงานที่ทำเท่าไรนักเลยกลับมาอยู่บ้านเดิม ส่วนรุ่ง
เป็นคนจังหวัดเดียวกันแต่คนละอำเภอ ทั้งคู่เจอกันที่กรุงเทพฯ และมา
แต่งงานกันตอนรัฐย้ายกลับมาอยู่บ้าน

พอได้ฟังจากบทสนทนาที่รู้แล้วว่าทั้งคู่สนิทสนมกันแค่ไหน แพรว
ลุกไปหารุ่งตรงมุมครัว

“ให้แพรช่วยไหมคะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ นิดเดียว กับข้าวสำเร็จทั้งนั้น ว่าแต่แพรกินได้หรือเปล่า”

รุ่งถามขณะเทแกงเทโพใส่ถ้วย แพรวพยักหน้าหนักแน่น ตั้งแต่มาถึงบ่าย
เมื่อวานเธอยังไม่ได้ทำอะไรนอกจากกิน นอน แล้วก็เดินเล่นรอบบ้าน แม้แต่
กระต๊อบที่รัฐพูดถึงก็ยังไม่ได้เห็น

ไม่รู้โชติกพูดเรื่องอะไรของเธอให้รุ่นพี่สองคนนี้ฟังบ้าง เพราะดูเขา
เอออกเอาใจอย่างดี แพรวมากระซิบถามตอนกินข้าวเสร็จแล้ว

“ไม่เห็นต้องบอกอะไรเลย แค่เขาเห็นแพรผ่องมาแบบนี้ก็รู้แล้วว่าคุณหนู
จะให้ไซพูดอะไรล่ะ”

แพรวาค้อน โชติกหัวเราะแล้วบอกว่าล้อเล่น “พี่รัฐบอกคนอื่นว่าเรา
เป็นญาติจริงๆ ก็ไม่มีอะไรน่าห่วงคนแถวนี้เขาไม่คิดอะไร”

ระยะทางจากบ้านสองชั้นถึงกระต๊อบในสวนเกือบหนึ่งกิโลเมตร
แพรวบอกโชติกว่าอยากเดิน เขาจึงจอดรถทิ้งไว้ สองหนุ่มสาวเดินจงมื่อกัน
เรื่อยๆ พ้นจากแนวต้นยางกลายเป็นสวนที่บึกว่า โชติกบอกแพรวว่าเป็น
สวนผลไม้แบบผสม คนที่มีที่ทางนอกจากปลูกยางพาราแล้วยังปลูกผลไม้อื่นๆ

ไว้อีก ส่วนใหญ่เพื่อบำรุงรักษาผืนดิน แต่ถ้าผลผลิตเยอะก็สามารถขายได้ด้วย

แพรวามองอย่างสนใจ ทำทางตื่นเต้นเพราะเพิ่งเคยเห็น โลกของหญิงสาวไม่เคยมีอะไรแปลกใหม่เท่านี้ ตอนนี่เธอยินดีที่ได้พบเจอเพราะมีเขาอยู่ แต่นานไปจะเป็นยังไงไม่รู้ โชติกอดคิดไม่ได้

เขาย้อนความรู้สึกเมื่อสองวันก่อน อันที่จริงหลายเดือนมานับตั้งแต่วันเกิดของหญิงสาว ตั้งแต่ที่เขาไปเจอแม่กับย่าของเธอ ตอนนั้นรู้สึกเหมือนตัวเองได้ตายไปแล้ว ยิ่งใกล้วันแต่งงานยิ่งไม่เป็นอันทำอะไร ไม่หิว ไม่หลับ ได้แต่นั่งอยู่เฉยๆ งานก็ไม่ได้ทำจนคนที่บ้านทำอะไรไม่ถูก

ขณะที่กำลังคิดว่าจะหนีความเจ็บช้ำไปให้พ้นจากเขตเมือง แพรวาก็โทร. เข้ามา

เสียงโทรศัพท์กับเสียงของเธอเหมือนเสียงสวรรค์ แม้แพรวาจะร้องไห้และจับใจความไม่ได้ แต่เพียงแค่ว่าเธอหนีออกจากงานแล้วก็พอจะซุบซิบชีวิตเขาจากหลุมศพ โชติกแทบไม่คิดสักนิดตอนคว่ำหมวกกันน็อกและสตาร์ตรถ รู้ตัวอีกทีก็เมื่อตอนที่เขาโผล่เข้ามาโดยไม่สนใจสายตาคอรอบข้างที่พากันมองอย่างงงๆ

เขายิ้ม ถ้าตอนนั้นแพรวาไม่ร้องไห้ออกมาก่อน เขาคงเป็นฝ่ายปล่อยให้ตัวเองได้ชายชู้หน้าแน่นอน

เมื่อได้คนรักกลับคืนมา หัวใจที่แหลกสลายก็กลับมาเต้นได้ ของขวัญชิ้นนี้มันล้ำค่ายิ่งกว่าสิ่งใด โชติกสัญญากับตนเอง...จากนี้ไปเขาจะปกป้องและดูแลแพรวา แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

กริการ์มาเข้าห้องน้ำ พอได้เวลาส่วนตัวใจก็ลอยไปอีก เมื่อปลงได้ว่ายังงี้ก็ต้องเขียนแบบใหม่อยู่ดีที่ไม่ถึงกับโกรธตัวเองเกินไปนัก เพราะงานนี้ขอให้เสร็จก่อนปีใหม่ก็เป็นอันใช้ได้ ยังเหลือเวลาอีกสองสัปดาห์เต็มกว่าจะได้หยุดยาว เธอแค่อยากทำให้เสร็จเพื่อจะได้มีเวลาหากต้องมีการแก้ไขอะไร

เล็กๆ น้อยๆ ก็จะได้ไม่ต้องเร่งรีบมากเกินไป

กริการ์ทำงานที่นี้ตั้งแต่เรียนจบ ด้วยการแนะนำของรุ่นพี่ของบริษัทที่เคยไปฝึกงาน ความจริงเธอก็น่าจะได้ร่วมงานกับบริษัทนั้นไปแล้ว แต่เป็นเพราะเรื่องรักๆ ใคร่ๆ กับการซุบซิบนินทาซึ่งเป็นเรื่องปกติในออฟฟิศที่มีผู้หญิงเยอะเกินไปทำให้เธอปฏิเสธ แล้วได้งานที่นี้ในเวลาต่อมา

โดยรวมแล้วเธอก็ภูมิใจที่นี้ไม่น้อย เพราะสำนักงานออกแบบเล็กๆ พนักงานไม่ถึงยี่สิบคนแบบนี้ล้วนอยู่กันเป็นพี่น้องมากกว่าจะชิงดีชิงเด่น หัวหน้าสองคนเป็นหุ้นส่วนกัน นอกจากเธอก็ยังมีผู้หญิงอีกสามคน นอกนั้นเป็นสถาปนิกกับอินทีเรียร์หนุ่มล้วน ทำให้กริการ์ติดนิสัยโฉบโฉบพุดตรางไปด้วย

‘เตวาก้าปากร้ายมาก่อนเจอพวกเรานะ’

กริการ์จำได้ว่าครั้งหนึ่งตติยพุดอย่างนั้น หญิงสาวมอฮัม ชายหนุ่มเข้ามาใหม่ที่หลังเธอ แต่กลายเป็นคู่หูชนิดเห็นเธอที่ไหนต้องเห็นเขาที่นั่น สถาปนิกหนุ่มผิวขาว รูปร่างสันทัด ไม่ถึงกับหล่อจัด เวลายิ้มดวงตาเรียวกเล็กหยี ไบหน้าสะอาดน่ามอง แต่ก็การมัจฉัจฉานไม่แพ้คนอื่น

กริการ์ถอนใจ

วันนี้อาการดีขึ้นแล้วเธอจึงมาทำงานได้ และพุดคุยกับคนอื่นๆ อย่างเป็นปกติ แต่เมื่อวานนี้เธอต้องใช้เวลาครึ่งค่อนวันกว่าจะเรียกสติตัวเองกลับมาได้สำเร็จ

กริการ์เดินโซเซถึงห้องด้วยความรู้สึกอ่อนเพลีย หลังอาบน้ำเสร็จเธอก็ตั้งใจจะพักผ่อนแต่กลับนอนไม่หลับ จากนาฬิกาผ่านไปจนเกือบเป็นชั่วโมงในที่สุดเธอก็ตัดสินใจลุกจากเตียง ตั้งใจจะไปทำอะไรทำมาเวลาและระงับอาการตนเอง แต่ก็หนีกลับมาได้วาร์ธไม่อยู่ เธอกลับไปอารธที่โรงแรมโดยไม่ต้องถามคนที่บ้านให้เสียเวลาเพราะมันใจว่าคงไม่มีใครอยากบริการเธอขนาดนั้น หลังจากนั้นก็ซบเข้าห้างสรรพสินค้า ซ้อ กิน ตีตัวดูหนังให้ลืมเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่ได้สำเร็จ

ภาพเหตุการณ์ยังติดอยู่ในใจ ทุกสัมผัสยังติดตึงบนเนินเนื้อ...ร้อนเหมือนอยู่กลางทะเลไฟทุกครั้งที่นี่ถึง บนผิวนี่ ทุกพื้นที่บนร่างกายนี้ถูกเขาคบครองเป็นเจ้าของจนหมดสิ้น

จากเดิมที่ตั้งใจว่าจะนิ่งเฉยให้มากที่สุด แต่พอถูกเขาล้ำโลมเข้าหน่อยก็อ่อนระทวย แบบนี้จะพูดได้ยังไงว่าถูกข่มเหง อាកอร์มันฟ้องว่าสมยอมชัดๆ

กริการ์สะบัดศีรษะ ไม่คิดเลยว่าการตัดสินใจไปเป็นเพื่อนเจ้าสาว กลับกลายเป็นแบบนี้ไปเสียได้ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าแพรวาจะกล้าทำอะไรแบบนี้ อายว่าแต่อดิน เธอนี้แหละที่ตกใจยิ่งกว่าใคร

ตกใจที่ตัวเองดีใจ!

ติด...ติด...

โทรศัพท์ที่ในกระเป๋าแกงเย็นเปล่งเสียงจนเธอสะดุ้ง เธอก็มองไปหยิบแต่อารามรีบร้อนทำให้มันหลุดมือ และร่วงลงผ่านขา ได้ยินเสียงดังจ๋อม เธอรีบลุกและหันกลับมาหมายจะรีบคว้าขึ้น แต่...ชักโครกยังไม่ได้กดน้ำ!

๑

“มันเป็นนาที่วัดใจเลยนะเว้ย โทรคัพท์กับอุนจิ ฮ่าฮ่า”

เจมส์ สถาปนิกอีกคนที่มีดีกรีปากสุนัขรุนแรงกว่าตติยหลายเท่าแซวพลางหัวเราะคิกคัก กริการ์ได้แต่ป่นเป็นหมึกินผึ้ง ท่ามกลางความสนุกสนานและคำปลอบใจที่ไม่ได้ช่วยอะไรเลยจากเพื่อนร่วมงาน

“แล้วมือถือเป็นไงมั่ง” ดนัยผู้เป็นเจ้านายเอ่ยถาม

“จะเหลือเธอหือพี่ โดนปั่นชะขนาดนั้น บีบีมันคงงง กูไม่ได้เป็นสตรอร์เบอร์รี่ ทำไม่ต้องปั่นกูด้วย” เจมส์ตอบทั้งที่ยังหัวเราะไม่เลิก กริการ์ได้แต่ทำตาขวางใส่ เพราะชายหนุ่มพูดถูก เธอไม่กล้าหยิบจนต้องกดน้ำให้ไหลล้างของเสียออกไปก่อน แม้รู้ว่าทำแบบนั้นก็เท่ากับเพิ่มความเสียหายให้แก่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มากขึ้นไปอีกก็ตาม

พอหยิบขึ้นมาและลองกดเปิดเครื่องก็รู้ว่าสายเกินไป มันไม่ติดเสียแล้วเธอลองใช้โทรคัพท์ที่ทำงานโทร. เข้าก็ไม่ได้ผล ท้ายสุดมันก็มานอนห่อด้วยผ้าเช็ดโต๊ะอย่างไม่มีค่า

“เอาน่าก้า ซื่อใหม่ เตี้ยวนี่ราคาสูงจนแทบจะซื้อมาปาเล่นกันได้แล้ว”

หญิงสาวหน้าบึ้งไม่หาย “เซ็ง ทำไมไม่ช่วยแบบนี้ก็ไม่รู้ เจอแต่เรื่องแย ๆ ช่วยข้าช่วยซ้อ้น”

“ช่วยข้าช่วยซ้อ้น” ตติยทวนคำ “ไปเจออะไรมาก่อนหน้านี้หรือไง”

กิริการ์เซ็งก ก็จบผลอดัวหลุดความลับออกไปแล้ว เธอหมุ่นตัวกลับมา โชคดีที่ชายหนุ่มไม่ติดใจ เขาเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงาน แล้วหยิบโทรศัพท์เครื่องหนึ่งออกมา

“อ๊ะ ไปซื้อซิมมาใส่ใหม่ เก๋หน่อยแต่ก็ดีกว่าไม่มีใช้”

เขายื่นให้ กิริการ์มอง มันไม่ชำรุดเสียหาย เพียงแค่ตกฝุ่นและหน้าจอลอกนิตหน่อยเท่านั้น เธอรับมา

“แท่งกิว”

ถึงจะแก้ปัญหาไปเปลาะหนึ่งแล้ว แต่สีหน้าหญิงสาวก็ยังไม่คลายความแครงเคียด

“เฮ้ย อย่าทำหน้าที่แบบนั้นดิ วันศุกร์ทั้งทีไปหายอดข้าวกินกันดีกว่า” เขาชวนด้วยน้ำเสียงร่าเริง พลังพยักหน้าให้อีกฝ่ายเห็นด้วย

“เลี้ยงด้วย ไม่งั้นไม่หายเซ็ง”

“แล้วกัน” ตติยร้อง

กิริการ์ยิ้มได้นิดหนึ่งแต่ยังไม่หายอารมณ์เสีย เธอมาทบทวนดู...ไม่มีอะไรเหมาะกับคำว่าช่วยไปมากกว่านี้อีกแล้ว ถูกยาตบหน้า ถูกน้องสาวใส่ความแล้วยังถูก...

โอ้วเว้ย! คิดอีกแล้ว มันหน้าโมโหที่สุด อย่านำใจเจอเซียวนะ ยายแพรวา

ตอนก่อนมือเย็น แพรวากับรุ่งยืนอยู่ตรงมุมครัว รุ่งที่กำลังจัดกับข้าวใส่กล่องให้ โชติกมองนั่งจวนรัฐธาม

“คนเดียวกับในรูปใช่ไหม”

หนุ่มรุ่นน้องมีสีหน้าเขินเล็กน้อย ตอนอยู่ปีหนึ่ง โชติกเคยนั่งดูรูปแพรวาซึ่งตอนนั้นเขาแอบหยิบมาจากกระเป๋าใส่ดวงค์ของเธอที่เขาเก็บได้

รัฐมาเห็นและเชื่อว่าเขาคิดจะเด็ดดอกฟ้า ตอนนั้นเขายังไม่ได้คิดแม่แต่จะจับเธอ แต่ในที่สุดก็มีวันนี้

“สอยมาจนได้นะไอ้เสือ”

“คนครับ ไม่ใช่มะม่วง”

รัฐหัวเราะชอบใจ “แล้วจะลี้ภัยอยู่นานไหมวะ”

“ไม่ได้หนีสงครามลิเบียนะ แค่หลบชั่วคราว ไม่ต้องห่วงพี่ ผมไม่มาทวงพี่เปล่าๆ หรือ”

“ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ที่ถามเพราะจะได้จัดนั้นจัดนี้ให้ถูกใจ กระต๊อบในสวนมันไม่มีมุ้งลวด แกต้องเอามุ้งไปกาง ถ้าแกจะอยู่นานพี่จะได้ทำให้ไหมไง”

โชติกยิ้ม “ไม่เป็นไรพี่ อยู่ได้”

“แกนะได้ น้องเขาละ”

รัฐบ้วนน้ำ สีนํ้าอีกฝ่ายลดความว่าเริงลง ก่อนตอบเสียงขรัม

“ผมมั่นใจว่าแพรจะรับได้ แพรเข้มแข็งกว่าที่คิด”

“ก็ว่างั้น” คนอายุมากกว่าบอก “ขนาดกล้าหนีงานแต่งได้ คงไม่มีอะไรต้องกลัวแล้วแหละ”

แพรวาดินมา มือถือตะกร้า ช่างในมีกล่องหีบเปอร์แวร์ โชติกชะงักหน้าดูแล้วมองเชิงถาม

“ข้าวเย็น พี่แบ่งไปให้” รุ่งตอบแทนแพรวาด

“ทำไมต้องแบ่งล่ะครับ”

“อ้าว พวกเธอจะได้ไปกินกันสองคนไง พี่ว่าจะใส่ปิ่นโตให้ทุกวัน กลางวันแพรมาอยู่กับพี่ก็ได้ ส่วนโชเตี้ยวให้มันไปกรีดยางเป็นค่าข้าวแล้วกัน”

โชติกร้อง แพรวาดหัวเราะ แล้วชายหนุ่มก็บ่นว่าตกลงกันตั้งแต่เมื่อไร เพราะดูเหมือนแพรวาดจะรู้เห็นเป็นใจด้วย

“ความจริงก็กินกันเสียที่นี้เลยก็ได้ ไม่เห็นต้องลำบากถือไปถือมา”

“แหมรัฐ ข้าวใหม่ปลามันเขากินกันเป็นกลุ่มหรือ”

โชติกับแพรวหน้าแดง โชติถึงกับโวยแค้น เขาหยิบตะกร้าจาก แพรวมาถือเอง เดินนำหญิงสาวมุ่งไปทางกระท่อม ท่ามกลางเสียงหัวเราะ สนุกสนานของรุ่นพี่ทั้งสอง

กระท่อมที่ว่าก็คือเรือนสี่เหลี่ยมที่อยู่ท่ามกลางสุ่มทุมพุ่มไม้ สร้าง ง่ายๆ ด้วยไม้ไผ่สาน หลังคามุงใบจาก ยกพื้นสูงราวครึ่งเมตร ก่อนถึงมี ร่องน้ำตื้นแต่กว้าง ซึ่งต้องเดินข้ามไม้ที่วางไว้ต่างสะพาน หน้าต่างหน้าบ้าน เป็นแบบเปิดขึ้น ประตูมีที่จับธรรมดาไว้ใช้เปิดปิดและมีที่สำหรับใช้คล้อง แมงกุญแจระหว่างประตูกับผนังด้านข้าง

โชติเปิดประตู แพรวชะโงกหน้ามอง

ห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดราวสามคูณสี่เมตร ปูเสื่อครึ่งหนึ่ง ซึ่งจัดวาง ที่นอนหมอนผ้าห่มไว้พร้อม บนผนังมีมุ้งสีขาวแขวนตกลงชายไว้ แพรวรู้สึก หน้าร้อนวูบ เธอมองไปยังมุมห้องมีประตูบานหนึ่งจึงเดินไปเปิดดู มีห้อง เล็กๆ อยู่ถัดออกไปเล็กน้อยท่ามกลางไม้ไผ่และหลังคามุงจากเช่นกัน พื้นทางเดิน มีแผ่นไม้ปูเชื่อมไว้ คงเป็นห้องน้ำที่สร้างเพิ่ม

โชติวางตะกร้าบรรจุกล่องข้าวกับเป็ใส่เสื้อผ้าที่ติดมาแล้วทิ้งตัวลงนั่ง แพรวนั่งตาม ตามองไปรอบๆ นึกสงสัยว่าหลังคาแบบนี้ถ้าฝนตกจะรั่ว หรือเปล่า

“อยู่ได้ไหม”

หญิงสาวหันไป “ไม่เห็นมีแอร์เลย อ่างอาบน้ำก็ไม่มี เครื่องทำน้ำอุ่น ด้วย”

ตอนแรกเธอทำหน้าที่เครียด แต่แล้วก็ยิ้ม

“เดี๋ยวเถอะ ถามจริงๆ นะ” โชติที่ตอนได้ยินคำตอบถึงกับหน้าเสียว แต่เมื่อเห็นแพรวยิ้มร่าก็รู้ว่าโดนแก้ง

“อย่าถามเลยโซ มาถึงขั้นนี้แล้ว แพร่ไม่สนหรอก”

โชตินิ่งไป คำเดียวกับที่รัฐพูดกระแทกใจ แววดาแพรวาวามาว บางที่อาจจะมีเรื่องบางอย่างที่เขายังไม่รู้ แต่ช่างมันปะไร เขาจะสนทำไมอีก

ในที่สุดเขาก็ตัดความสับสนทิ้งแล้วชวนเธอกินข้าว

แพรวาดูนาฬิกาข้อมือ ยังไม่ถึงหนึ่งทุ่มแต่ความมืดทับถมเกือบทุกพื้นที่ เธอยืนอยู่ตรงหน้าต่าง พยายามมองฝ่าไปแต่ไม่พบอะไรนอกจากแสงเล็กน้อยจากดวงจันทร์ เสียงแมลงเล็กๆ และลมหนาว เจ็บเสียนแทบจะไต่ย็นเสียงหัวใจตัวเอง

ตอนนี้คนที่บ้านทำอะไรกันอยู่นะ แม่คงยังไม่ถึงบ้าน คุณยายอาจจะกำลังอ่านหนังสือหรือดูข่าวภาคค่ำ ทุกคนคงหาวิธีที่จะติดต่อกันจำลองหวั่น

แพรวาปิดโทรศัพท์มือถือไปแล้ว ส่วนโซติกไปซื้อหมายเลขมาใหม่เผื่อต้องติดต่อกับรัฐ

“ปิดหน้าต่างได้แล้ว เตียวยุ่งเข้า”

หญิงสาวเกือบสะดุ้ง โซติกมายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขาเอื้อมมือมาดึงไม้ที่ค้ำออก บานหน้าต่างค่อยๆ ปิดลง ในห้องเหลือแต่แสงตะเกียงสีเหลืองนวล พอหันกลับมามุ่งก็ทางเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

แพรวาร้อนวูบวาบ เสียงหัวใจดังกว่าเก่า อยู่ดีๆ ก็ทำตัวไม่ถูก

“ง่วงหรือยัง หรือหนึ่งคุยกันใหม่ แต่ยุ่งมันจะกัดเอา” ชายหนุ่มบอกพลางโบกมือปิดตามแขนขาแพรวา เธอเพลอขยับหนีตอนมือเขาลูบที่ท้องโซติกเผยรอยยิ้มระบาย

“ยังกลัวหมาป่าอยู่อีกรึเปล่า”

แม้แต่ในความสลัวยังเห็นว่าแก้มนวลนั้นสีแดงกำ หญิงสาวไม่ตอบ เธอหันหนีไปดึงชายมุ้งแล้วเข้าไปอยู่ข้างโน้กั้เงิน ชายหนุ่มตามเข้าไป

บนที่นอนสามฟุต สายตาสองคู่สบกันแทนคำพูด โซติกขยับเข้าไปหาแล้วบรรจงทาบทับริมฝีปากจุ่มพิต หญิงสาวนิ่งเล็กน้อยแต่ก็เผยอรับสัมผัสอย่างเต็มใจ

ชายหนุ่มค่อยๆ ดันร่างเธอลงนอน แววดตาของแพรวาหวานเยิ้ม เขาจูบแก้ม ซอกคอ เปลือกตา แล้ววนเวียนกลับไปจูบที่ริมฝีปากล่อเคลียเนิ่นนาน มือล้วงลูบไล้เนื้อนวลใต้ผืนผ้า หญิงสาวตัวสั่น สัมผัสจากเขาเฉะผ่า

เร้าร้อน เธอค่อยๆ ใต่มือบนแผ่นหลังเขาด้วยความเคลิบเคลิ้ม

“โธ...”

“หืม” เขาตอบโดยไม่ละใบหน้าจากข้างแก้ม

“มีเลือดเกาะหรือเปล่าล่ะนี่”

โซติกนิ่ง แล้วหลุดหัวเราะก๊ากออกมา น้ำเสียงเปรรวาใสซื่อจนเขา
อดขำไม่ได้ เขาหัวเราะอยู่นานจนเธอหน้าบึ้ง

“หัวเราะอะไร”

“ขำแพร”

“ขำอะไร” เธอขึ้นเสียง เขาไม่ตอบ “ขำอะไรโซ ก็แค่ถามนะ เมื่อคืน
โซบอกว่าจะไม่มี แล้วคราวนี้โซ...”

แพรว่าไม่ได้ถามต่อเพราะโซตักจุ่มพิตปิดปากนั้นเสียก่อนเป็นการ
ยืนยันคำตอบ

‘ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก’

อคินได้ยื่นประโยคนี้เป็นหนที่สี่ในรอบหนึ่งชั่วโมง ทุกครั้งที่ฟัง
อุณหภูมิจำลองก็ยิ่งพุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดก็ถึงขีดสุดจนโยนมันลงที่
โต๊ะทำงาน ไม่เข้าใจว่าทำไมกรีการ์ต้องปิดเครื่องแบบนี้ และยังไม่เข้าใจตัวเอง
ว่าจะโธ. หาเธอให้อารมณ์เสียทำไม ทั้งที่ยังเป็นช่วงเช้า และเขายังต้องมา
ตรวจงานก่อนก็ตาม

หรือเพราะวันนี้เป็นวันเสาร์ เพราะวันนี้เขาน่าจะได้เจอเธอตาม
ข้อตกลง

อคินไม่มีสมาธิทำงานแม้แต่น้อย เขาทำได้แค่ตอบอีเมลเพื่อนชาวอเมริกัน
ที่จะพานักธุรกิจชาติเดียวกันมาขอชมงานในช่วงปีใหม่และเซ็นเอกสาร
ค่าใช้จ่ายที่ฝ่ายบัญชีเอามาให้ พอหยิบรายงานวิเคราะห์การผลิตใหม่
จากบริษัทहतเมธมาดูได้ไม่กี่หน้าก็โยนเหมะ ก่อนจะเอนตัวมองเพดาน
อย่างที่ชอบทำเวลาใช้ความคิด

ชื่อหัตถเมธทำให้ภาพวันก่อนลอยเข้ามา

ไม่เคยมีใครทำให้เขาจนมากขนาดนั้นมาก่อน ลูกค้ามากเรื่องยังไป
ท้ายสุดก็ยังมีจุดที่มาเจอกันตรงกลาง

จะกลับไปทำงาน?

มันก็ไม่แปลก แต่มาพูดหลังจากที่เพิ่งจะก่อวีรกรรมทำเจ้าสาวหาย
เนียนะ ที่สำคัญตัวเองยังถูก ‘กอดตัน’ ให้เป็นตัวแทนของผู้หญิงคนอื่นเสียอีก

เขามีความรู้ลึกซึ้ง จะว่าโดนตบก็ไม่ใช่ ถูกด่าก็ไม่เชิง คล้ายๆ กับว่า
ปฏิกิริยาบางอย่างของกริการ์มันผิดไปจากที่คาด หรือที่คิดว่าน่าจะเป็น

เธอไม่รู้ลึกอะไรบ้างเลยหรือไง

อคินหยิบโทรศัพท์มากดและรอ พบว่ามันได้ผลตอบรับแบบเดิม และ
แบบเดิม ซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น

อย่าทำให้โมโหมากไปกว่านี้นะ กริการ์!

ตติยเปิดประตูห้อง วางของที่ซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อใต้คอนโตะ
หยิบแก้วจากชั้นและกำลังจะรินกาแฟ พอเห็นว่าไม่มีปฏิกิริยาตอบรับ
จากคนที่อยู่ก่อนจึงผละมา บนพื้นข้างเตียงมีร่างหนึ่งขดตัวอยู่ใต้ผ้านวม
ชายหนุ่มยอบตัวลงแล้วเอ่ยเรียก

“ก้า”

“ไม่มีเสียงตอบรับ

“ตื่นได้แล้ว จะนอนเอาโล่หรือไง”

เขาพูดพลางดึงผ้าห่ม กริการ์บ่นมึนง่า “บอกแล้วว่าไม่ต้องปลุก”

“ไม่ได้ เมื่อกี้พี่दनัยโทร. มาบอกว่าลูกค้าติดต่องูไปหาเขาเพราะติดต่องู
ก้าไม่ได้ ยังไม่ได้ไปซื้อซิมใหม่มาเปลี่ยนหรือ เดี่ยวก็คอยขาดหรอก”

ผ้านวมถูกเปิดออก กริการ์นอนทำตาปริบๆ แล้วลุกขึ้นมาหนึ่ง “วันเสาร์
ยังจะโทร. มาอีก เฮ้อ...ปวดหัว”

“ลูกค้าเราไม่มีวันหยุดหรอก”

กริการ์นั่งขัดสมาธิถอดผ้าห่มไว้กับตัว มองออกไปทางระเบียง เมื่อคืนหลังจากไปกินข้าวและดื่มกันระหว่างเพื่อนฝูง ตติยไปส่งเธอเช่นทุกครั้ง แต่เพราะเธอหลับเขาเลยพามาที่ห้องเขา...เหมือนเคย

เสียงตติยเรียกให้ดื่มกาแฟ ปกติแล้วลูกค้าที่รู้งานหน่อยก็จะไม่ติดต่อมาในตอนเช้าวันเสาร์ ยกเว้นงานด่วน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นโพรแมนกับเรื่องวัสดุก่อสร้างมากกว่า วันนี้วันเสาร์ พรุ่งนี้วันอาทิตย์

‘งั้นวันเสาร์อาทิตย์คุณต้องมาที่นี่...’

กริการ์ใจหายวูบ

โทรศัพท์ของเธอตายสนิทไปตั้งแต่เมื่อวาน ยังไม่ได้ไปซื้อซิมการ์ดใหม่จนปานนี้

งานเช้าของจริงแล้ว...

บ้านเดี่ยวสองชั้นครึ่งไม้ครึ่งปูนอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรห่างจากถนนใหญ่ราวห้ากิโลเมตร อายุบ้านไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีแต่ยังดูแข็งแรง และเมื่อเข้ามาภายในตัวบ้านก็สะอาดเรียบร้อย บ่งบอกความใส่ใจของเจ้าของ

พรพ้ามองหน้า ‘เจ้าของบ้าน’ ท่าทางเขาสงบแม้จะมีความเคร่งเครียดในแววตา ข้างกันมีหญิงวัยยี่สิบขวบตัวม กับหญิงสาววัยไม่เกินยี่สิบอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ถัดไป

หลังจากแนะนำกันว่าใครเป็นใครเรียบร้อย เพียงดาวก็เป็นฝ่ายพูดก่อน

“เราต่างก็รู้เรื่องกันดีอยู่แล้ว คงต้องให้คุณซรินทร์ช่วยบอกว่าคุณชายคุณลักพาตัวลูกสาวฉันไปที่ไหน ถ้าไม่ยากให้เรื่องมันใหญ่โตไปกว่านี้”

“ลักพาตัว...กล่าวหากันเกินไปไหมครับ มีหลักฐานอะไรมายืนยันบ้าง”

“จะเอาหลักฐานอะไรอีกคะ ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าคุณชายคุณพาลูกสาวดิฉันหนีไปจากงานแต่งงาน แบบนี้ กรุณาอย่าทำให้ฉันเข้าใจว่าคุณให้ท้าย

ลูกชาย”

“ผมไม่เคยให้ท้ายลูกชาย!” สีหน้าเขาบึ้งตึงขึ้นมาทันที “ที่เขาหายไป ผมก็เพิ่งรู้ตอนติดต่อเขาไม่ได้ โช้ไม่ได้บอกอะไรผมเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย”

“คุณจะบอกว่าไม่รู้เรื่องไม่ได้นะคะ คุณเป็นพ่อต้องรู้ว่าลูกชายไปไหน มาไหน”

“เขาจะทำอะไรผมให้สิทธิ์เขาตัดสินใจเอง ไม่ได้เข้าไปบงการชีวิต ทุกฝีก้าวเหมือนบ้านอื่น”

“คุณ!”

“ดาว” พรฟ้ารีบปรามลูกสาว แล้วจ้องมองคนซึ่งได้ชื่อว่าเป็นพ่อของ ชายหนุ่มที่มาเกี่ยวพันกับหลานสาวตนเอง ไบหน้าอาจจะไม่คล้ายเพราะเขาง เหมือนนางแม่ แต่สีผิวและแววตาจริงจังไม่ยอมใครเหมือนกัน

“แล้วพอนึกออกไหมว่าเขาพาน้องแพรไปไหน”

ชรินทร์เบนสายตามาที่พรฟ้า “ก่อนอื่นผมอยากขอให้พวกคุณ ถอนคำพูดเรื่องที่ลูกผมลักพาตัว หรือพาหนีไปอะไรก็ได้แล้วแต่ เพราะไม่มีอะไร ยืนยันแน่ชัด ส่วนตัวผมไม่คิดหรอกว่าการหายไปของเด็กสองคนจะเป็นไป ด้วยความไม่เต็มใจ ผมว่าคุณก็คงรู้อยู่แล้ว”

เขาพูดประโยคที่ดูเหมือนออกคำสั่ง ผู้มาเยือนสองในสามคนถึงกับ หายใจถี่ระยับโห่สะ

“ผมขอถามหน่อย” นักสืบชายที่ติดตามมาพูดแทรกขึ้น เขาเป็น คนเดียวที่ไม่มีอารมณ์หลังจากฟังเจ้าบ้าน

“คิดว่าเขาจะไปที่ไหนกันครับ เพื่อน คนรู้จัก พอลจะบอกได้ไหม”

“โชมมีเพื่อนเยอะ” ชรินทร์บอก

“คนที่เขาสนิหล่ะครับ”

“ผมไม่รู้จริงๆ บางที่เขาอาจจะไปหาคนที่ผมไม่รู้จัก”

“คุณชรินทร์” พรฟ้าเอ่ยขึ้นเพราะคะเนแล้วว่าอาจจะไม่ได้ข้อมูลอะไร “เอาเป็นว่าทางเรารับรู้ว่าเด็กสองคนเขารู้จักกัน แต่ว่ามันมันก็กลับข้างเรื่อง

ที่ทำให้หลานฉันหนีไปจากงานแต่งงานไม่ได้ เพราะที่เสียหายไม่ใช่แค่ทางฉัน
เข้าใจใช่ไหมคะ”

สีหน้าเจ้าบ้านเคร่งเครียดขึ้นอีกครั้ง

“ผมไม่ได้บอกว่าลูกผมไม่ผิด ไม่ได้จะบิดบังพวกคุณ แล้วผมก็หวัง
ลูกไม่แพ้กันด้วย แต่ขอรับรองพวกคุณอย่างกล่าวหา ถ้าเขาเป็นคนบังคับขึ้นใจ
ลูกสาวคุณผมนี้แหละจะจัดการเขาเอง”

ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นบอกถึงความตั้งใจจริง ทำให้บรรยากาศเงียบไป
ชั่วขณะ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอรูปเขา รูปมอเตอร์ไซค์ ทะเบียน แล้วก็เบอร์
โทรศัพท์ครับ อ้อ! ขอชื่อเพื่อนเขาลักคนสองคนด้วย” นักสืบว่า

เจ้าบ้านหันไปทางลูกสาว เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาและให้ข้อมูล
ตามอีกฝ่ายต้องการ ก่อนที่ผู้มาเยือนจะกลับไป

“ไม่เข้าใจน้องแพรวเลย ชอบมันไปได้ยังไงก็ไม่รู้ ครอบครัวยุคใหม่
ธรรมดา บ้านรึก็เท่าแมวดิ้นตาย การงานพอมันก็คงไม่พินพันงานบริษัท
เงินเดือนคงได้ไม่เท่าไร แกรมพูดจายโสโอหังเหมือนกันไม่มีผิด”

เพียงดาวหวั่นเสียไม่หายจึงบ่นมาตลอดทางเรื่องพฤติกรรมของชินทร์

“เทียบอคินไม่ได้สักกระพิก”

ขณะที่เพียงดาวบ่น พรฟ้าได้แต่นั่งเงียบ เธอมองไปนอกหน้าต่างรถ
สีหน้าครุ่นคิด กระทั่งมาถึงบ้านก็เจอกับรถคันตาแสดงให้เห็นว่ามีผู้มาเยือน

“อคิน...”

เพียงดาวถอนหายใจ น้ำเสียงสงสัยปนหัวนกรง

ชายหนุ่มนั่งอยู่ที่ห้องรับแขก พอเห็นเจ้าบ้านเดินเข้ามาก็ลุกขึ้น
ยกมือไหว้ เพียงดาวยิ้มแย้ม

“คิน วันนี้...”

“กริการ์พักที่ไหนครับ” อคินรีบพูดแทรก น้ำเสียงห้วนจนคนฟังเกือบ

สะอื้น

“ก้า...ทำไมนะ” เพียงดาวถามอย่างงงงัน

“ผมอยากรู้ว่าเธอพักที่ไหน”

เพียงดาวหันมาทางพรฟ้า “ก้าไปทำอะไรให้ออกินหรือ”

“ตกลงว่ารู้หรือไม่รู้ครับ”

เขามองเจ้าบ้านด้วยสายตากราดเกรี้ยว มีแค่คำพูดและน้ำเสียงเท่านั้นที่ยังถูกข่มเอาไว้

“ไม่รู้หรอก เขาไม่เคยบอกว่าพักอยู่ที่ไหน หรือกินนอนอยู่กับใคร” พรฟ้าตอบได้สงบสมกับเป็นเจ้าบ้านตระกูลहतเมธ “แล้วตกลงว่ามีอะไรยากก้าไปทำอะไรอะไรอีก”

“ตามตัวไม่ได้” ออกินบอกสั้นๆ แล้วทำท่าจะเดินออกไป เพียงดาวรีบพูด

“กิน น้าว่าอย่าไปยุ่งกับก้าเลยนะ”

เขาหันขวับ ดวงตาเหมือนมีไฟลุกประหนึ่งว่าอีกฝ่ายพูดคำหยาบคาย

“น้ำให้คนไปสืบเรื่องน้องแพรแล้วนะ คิดว่าอีกไม่กี่วันน้องแพรต้องกลับมาแน่ กินไม่ต้องพาก้าไปหรอก ก้ากับน้องแพรนะเทียบกันไม่ได้เลย”

ออกินรู้แล้วว่าเพียงดาวตั้งใจจะบอกอะไร “เธอเทียบน้องแพรไม่ได้ อยู่แล้วในฐานะเจ้าสาว แต่ถ้าเป็นตำแหน่งตัวแทนก็ต้องเป็นเธอ”

“ได้ก้าไปก็เป็นภาระ เดี่ยวก็ทำอะไรอีก”

“เพียงดาว ไม่ต้องห่วงหรอก” พรฟ้าขัดจังหวะ

“ผมบอกแล้วว่าผมจัดการเอง คุณน้าอย่าผิตข้อตกลงก็แล้วกัน”

“แต่ถ้าเกิดแฟนเขาตามมาหึงล่ะ เขาคบผู้ชายเยอะแยะนะ”

ออกินแค้นยิ้มเมื่อได้ยินข้อสันนิษฐานของเพียงดาว

“แล้วถ้าคุณน้าไม่ให้เธอแล้วผมจะได้อะไรมาเป็นประกันเรื่องน้องแพรครับ ของหมั้น...”

“น้าว่า...”

“เพียงดาว อคินเข้าใจ!” พรฟ้าขึ้นเสียง อีกฝ่ายชะงัก “เดี๋ยวว่าจะหาที่อยู่ให้ ถ้าติดต่อก็ได้ก็จะบอกให้เขาโทร. หานะ ทุกอย่างเหมือนเดิมตามข้อตกลง” จบประโยคก็หันมาทางคนเป็นลูก “ดาว ช่วยไปบอกอิมว่ามีมือเย็นให้มัดเท้าหู้”

เพียงดาวยังรีรอ

“เพียงดาว!” พรฟ้าเน้นเสียงขู่เชิงให้ทำตาม

ในที่สุดเพียงดาวก็ยอม เธอสะบัดหน้าก้าวฉับๆ ไป

“ถ้าอย่างนั้นผมกลับก่อนครับ”

พรฟ้าถอนหายใจ เธอรีบไหว้อคินก่อนจะเดินเข้าบ้าน

“คุณแม่ห้ามทำไม่คะ”

พรฟ้าจิบน้ำ ถอนหายใจอีกครั้ง รู้สึกว่าสิ่งที่ทำให้เธอเหนื่อยไม่ใช่การเดินทาง

“แล้วจะให้เขารู้ใช่ไหมว่าเราก็ไม่ได้เต็มใจทำแบบนี้ล่ะ”

“ก็เราไม่ได้เห็นด้วยนี่คะ เขาพูดเองเสรีจรรยา”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปบอกให้ก้ากลับมา แล้วปล่อยให้เขาฟ้องแล้วเรียกของหมั้นคืนไปให้หมด ชื่อเสียงทุกอย่างด้วย จะเอาแบบนี้ใช่ไหม!”

เพียงดาวอึ้ง เธอส่ายหน้าแล้วทิ้งตัวลงนั่งอย่างหงุดหงิด “ก็ดาวไม่อยากให้อคินสนใจยายก้ามากมาย ดูลิคะ แค่อสองสามวันเองถึงกับเล่นพละ่านมาตามแบบนี้ กับน้องแพรยังไม่เห็นคุณเฉียวแบบนี้เลย”

พรฟ้ายอมรับว่าเพียงดาวพูดถูก กิริยาสุขุมนิ่งข่มของอคินหายไป ตั้งแต่งานแต่งงาน ขนาดเธอเขายังไม่ยอมลงให้ ดีว่าอาจจะเกรงอยู่บ้างจึงไม่ถึงกับตวาด

“คุณแม่คะ ดาวว่า...”

“เพียงดาว ยิ่งเราทำให้เห็นว่าเราไม่ชอบก้ามากเท่าไร มันยิ่งเข้าทางอคินรู้ไหม”

แพรวาทำปากยื่น

“มานี่มา”

โชติกจะจับผืนผ้าที่หญิงสาวสวมอยู่ให้กางออก แต่แพรวายังยื้อไว้แน่น
“โชกีสอนลิ”

“ก็จะสอนนี่ไง”

“ไม่เอา โชบอกมาเลยว่แพรต้องนุ่งยังงั ทบตรงไหน”

“กางผ้าออกแล้วไปทบกันด้านข้าง...” โชติกอธิบายแต่มือก็ยังจับ
ชายผ้าเป็นการนำ แพรวาพยายามทำตามที่เขาบอก แต่พอเห็นชายแล้วก็ยัง
ดูรู้ย่ำ

“โอเคแล้วมั้ง” เธอบอกแล้วก้าวออกไป

“แพร เดี่ยว...” เขาพยายามห้ามแต่ไม่ทัน เพราะหญิงสาวเหยียบ
ชายผ้าที่ยาวระพันจนผ้าถุงสีเขียวหลุดลงมากองที่พื้น

“อ๊วย!”

ดีที่แพรวาสวมเสื้อยึดตัวโคร่งที่ยาวพอจะปิดบังขาอ่อนได้ แต่เท่านั้น
เธอก็หน้าแดง ในที่สุดก็ต้องยอมยื่นึงให้เขาหุ่ให้

แพรวาจับชายเสื้อยึดขึ้น มองโชติกพันผืนผ้าเข้ากับเอว เขาทบบ่าไป
ด้านข้าง พับกลับแล้วเห็นชาย ขันตอนดูง่ายๆ แบบที่เธอทำแต่ทำไม่ได้
โชติกจับตะสะโพกกลมกลิ้ง ไล่มือพลางส่งยิ้มวิบวับ

“เมียใครวะ สวยจริงๆ”

แพรวาหน้าแดงกำ ทูบออกโชติกด้วยความเขินสุดขีด เขาเกล้งร้อง
โอดโอยได้แบบเดียวกับหัวเราะ โอบเอวหญิงสาวเข้ามากอด

“ไซ!”

“มาทบบ่าไม่เนีย โชชมนะ”

หญิงสาวร้อนไปทั้งตัว ในอกสะท้านเมื่อได้ยินคำเรียกแสดงความสัมพันธ์
ลึกซึ้ง เพราะเพิ่งผ่านไปไม่ถึงครึ่งวัน รสสัมผัสยังติดในอณูเนื้อ ทำให้เธอ
ยังขวยเขิน เพียงแค่ถูกเขามองเธอก็สะท้อนอาย อยากบอกเขาว่าหมาป่าไม่ได้

น่ากลัว แต่มั่นกวนจนเธอไม่ได้นอนมากกว่า

โชติกไล้ริมฝีปากเบาๆ ที่แก้มนวล พลังกระซิบคำหวานที่ทำให้แพรวา
แทบละลาย “เขินแบบนี้ก็ยิ่งสวย”

“พอแล้วโช” แพรวาร้องปราม ดันมือให้โชติกหยุด เขาถอนใจยาว
รู้สึกเสียดายแต่ก็คิดว่ายังมีเวลาได้อยู่ร่วมกันอีก ขอแค่มีเธออยู่เคียงข้าง
แบบนี้ เขายอมได้ทุกอย่าง

๕

“ลูกค้าจะเปลี่ยนแบบ ก้ากับเตไปคุยกับลูกค้าดูแล้วกัน คุยเสร็จแล้วโทร. หาพี่ด้วย”

กริการ่วงสายหลังจากที่ฟังคำสั่งของหัวหน้าและโดนตำหนิไปยกใหญ่ด้วยความที่ยังไม่มีเวลาพอจะเอาเครื่องเก่าไปซ่อมจึงทำแคไปซื้อซิมใหม่มาซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยาก แต่ลำบากต้องบันทึกเบอร์โทรศัพท์ทุกคนอีกครั้ง ทำให้ต้องนั่งจดเบอร์โทรศัพท์ที่จำเป็นลงในสมุดบันทึกไว้ก่อน

หึ่งคุไปหาลูกค้าที่บ้าน พูดคุยกันเรื่องที่จะให้ออกแบบใหม่ เพราะจะมีการทบทวนทำให้ตติยที่เป็นสถาปนิกมาดูเรื่องโครงสร้างและความเป็นไปได้ ซึ่งปกติกริการก็มักจะทำงานกับชายหนุ่ม ตัวติดกันจนแทบจะเป็นปาห้องโกอยู่แล้ว

“ไม่มีปัญหาครับ แต่ผมว่าตรงนี้เราอย่าทบทหมดจะดีกว่า เอาสักสองในสามแล้วติดตามเผื่อคุณกรยังอยากกันเปลี่ยนบรรยากาศ”

เจ้าของบ้านเป็นนักธุรกิจชายวัยสี่สิบ ผิวขาว จมูกโด่งเหมือนลูกครึ่ง นัยน์ตาคมกริบ เขามองตามที่ตั้งตียขึ้นอก

ติด...ติด...

กริการ์สะดุ้ง เสียงโทรศัพท์มือถือที่ตึงไว้ดังแทรกขึ้นมา เธอสนลานหยิบมาดู พบว่าเป็นหมายเลขไม่คุ้นจึงกดตัดสายตามมารยาท แต่พอจะขยับไปจดยละเอียดงาน มันก็ดังขึ้นอีก

“รับก่อนก็ได้ครับ”

เธอยิ้มเจื่อน ถอยออกพลงบนใจ “สวัสดีค่ะ ก้าพูดค่ะ”

“อยู่ที่ไหน!”

กริการ์ดึงหูออกแทบไม่ทัน “เอ่อ...ใครคะ”

ปลายสายเงียบไปเล็กน้อย

“อकिन”

หญิงสาวอ้าปากค้าง เธอเกือบจะร้องออกมาด้วยความตกใจ

“กริการ์ ทำไมไม่...”

“แค่นี้ก่อนนะคุณ ฉันคุยกับลูกค้า”

เธอรีบวางสายและตั้งโหมดลั่นก่อนที่เสียงเรียกเข้าจะดังให้รำคาญอีก เวลานี้งานต้องมาก่อน

“ผมขอแบบพຽ່ນนี้ะครับ”

“พຽ່ນนี้?”

“ผมจะไปต่างประเทศวันอังคาร ถ้าได้พຽ່ນนี้จะพอมีเวลาแก้ไขอีกหนึ่งวัน พอผมกลับมาจะได้สร้างเสร็จก่อนปีใหม่นี้พอดี” ลูกค้าบอกเสียงเรียบกริการ์ขมวดคิ้ว คำนวณเวลา

“ผมว่ามันไม่ยากนะ เอาคอนเซปต์เดิมที่คุณทำมาขยายใหม่เท่าที่ตัวเอง”

“เอ่อ...คุณกรเดินทางวันอังคารตอนไหนคะ ก้าขอ...”

“ได้หรือไม่ครับ”

คนเขียนแบบแทบสะดุ้ง “ได้ค่ะ”

“ตกลงครับ พຽ່ນนี้ช่วงเย็นเจอกัน ประมาณห้าโมงผมจะโทร. หาอีกที” เขาตัดบทและผายมือทำนองเชิญผู้มาเยือนทั้งสองกลับ

กริการ์กลับมาบ่นต่อในรถ

“สุภาพนะ แต่เขี้ยวจริง เจอพวกมากเรื่องดีกว่าจะได้เถียงถนัดปากหน่อย”

“เอาน่า ยังไงก็พอมีเวลา เราเองก็รู้ว่ามันไม่ได้ยาก อีกอย่างพี่दनัยบอกว่าเขาละเอียดก็จริงแต่เงินถึงนะ ท่องไว้ก้า เงิน เงิน” ตติยพูดติดตลกหญิงสาวถอนหายใจยาว

“มันก็ทำได้อยู่หรอก แต่นั่นแปลว่า...ตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงอีกวันฉันต้องนั่งเขียนแบบให้เสร็จ จะไปลัลลลาที่ไหนก็ไม่ได้นะสิ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ฉันที่ไหน เราต่างหาก ไปหาอะไรกินก่อนเถอะ ท้องอืดแล้วเดี๋ยวสมองก็แล่น”

“อืดแล้วหลับสิไม่ว่า”

แต่กริการ์ก็ไม่หลับดังที่ตนพูด เพราะต้องกลับมาสรุปและรีวางแผนคร่าวๆ ด้วยเหตุที่ว่าอย่างไรเสียก็ต้องเอาแบบมาคุยกันอีกหนอยู่ดี เธอเลยมานั่งทำงานที่ห้องตติย ซึ่งระหว่างนั้นเสียงครีตคราดของโทรศัพท์ก็กึ่งดังแทรกความเงิบกระทั้งเวลาผ่านไปค่อนข้าง

“เสียงอะไรนะก้า โทรศัพท์หรือเปล่า”

กริการ์ลุกมาหยิบ เขมมองเครื่องมือสื่อสารเหมือนสัตว์ที่นำรังเกียดเมื่อกดดูก็พบว่ามันทั้งสายที่ไม่ได้รับและข้อความ

‘ติดต่อกลับมาด้วย...เราต้องคุยกัน’

หญิงสาวคิดจะพิมพ์ตอบ แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจโยนใส่กระเป๋ตามเดิม ตติยส่งสายตาสงสัย

“ที่บ้านนะ ร้าคาญ ชี้เกียดคุย” กริการ์บอกแล้วกลับมาั่งที่โต๊ะ ทำคางมองหน้าเว็บที่เปิดค้างไว้ดูเล่นพักสายตา พลงงคิดอะไรเรื่อยเปื่อย เธอรู้ว่าอकिनกำลังโกรธและพาลพาตวงพาดงาไปที่คุณย่า เพราะสายที่โทรเข้ามาไม่ใช่มีแค่ของเขา หญิงสาวถอนใจ เอนตัวพิงพนัก ยกแขนขึ้นหนุนศีรษะ ทำไมเธอจะต้องมาติดร่างแหแบบนี้ด้วยก็ไม่รู้

กริการ์เกลียดคนจากบ้านนั้นทุกคน สมัยเรียนมีเพื่อนผู้ชายไปส่งเธอ อยู่บ่อยๆ ก็ไม่พอใจ กลัวคนรับใช้จะมองว่าไม่อบรมหลานสาวคนโตให้ รักนวลสงวนตัว ถึงแยกออกมาอยู่ยังเรียกกลับไปสวดเพราะเป็นห่วงว่า นามสกุลที่ติดเธอมาจะเสียหาย ครั้นเปลี่ยนไปใช้นามสกุลเดิมของแม่ก็ กลับกลายเป็นว่าเธอประชดประชัน

ความสุขเดียวจากการเกิดในครอบครัวนั้นคือพ่อกับแม่ และเขา
เขา...ที่เหมือนพลังหล่อเลี้ยงหัวใจซึ่งเหน็บหนาวจากการเสียพ่อกับแม่
ให้อบอุ่น

แต่เขา...ไม่ใช่ของเธอ

แค่ฝันถึงจะได้ไหมนะ...

ตติยรู้อยู่แล้วว่าถ้ากริการ์หยุดพูดไปเมื่อไรคือหลับ เขายืนกอดอก มองหญิงสาวฟูบอยู่กับโต๊ะ จะปลุกก็เปล่าประโยชน์ รู้จักกันมาสองปีไม่เคย ทำให้เธอตื่นได้ ทำได้แค่เพียงอุ้มไปนอนบนพูกบนพื้นห้องเหมือนเคย เพราะ เคยให้นอนบนเตียงแต่ผลก็คือกริการ์โวยวายและยื่นคำขาดว่าให้ปล่อยเธอไว้ แบบนั้นดีกว่า ไม่เช่นนั้นจะโกรธ

เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม ตลอดเวลาที่คบกันเธอมีอะไรแปลก หลายอย่างซึ่งเขารู้สึกได้ เพียงแต่...เขาไม่เคยเข้าถึงได้เลยสักครั้ง

ชายหนุ่มนั่งมองร่างที่นอนหลับสนิท บัดเส้นผมยาวที่ปรกหน้าให้ เธอ จะรู้ไหมว่าเขานั่งมองเธอแบบนี้กี่ครั้งแล้ว...หญิงสาวไม่ใช่คนขาวจัด ดวงตา เรียว จมูกโด่งสวย ดูเผินๆ เหมือนคนญี่ปุ่นหรือเกาหลี แต่คมหน้ามองกว่า

ตติยลูบแก้มกริการ์อย่างเปลือยแล้วค่อยๆ โน้มตัวลงไปหา มีลมเย็นพัดมาจากกระเบื้อง เขาชะงัก รีบลุกออกไปยืนกลางสายลมหนาว ทั้งสงบสติอารมณ์และตำหนิตัวเองยืดยาว ก่อนลงท้ายด้วยการถอนใจ

“จะอดใจไม่ไหวสักวันนะเนี่ย”

ในที่สุด ‘งานด่วนเงินถึง’ ตามที่ตติยตั้งชื่อให้ก็ผ่านไปอย่างเรียบร้อย แม้ว่าลูกค้านั่งดูแบบที่ส่งให้อยู่ร่วมครึ่งชั่วโมงโดยไม่มีคำพูดอะไร จนกริการ์ อัดอัดเอ่ยขอเข้าห้องน้ำไปไววายแบบไม่มีเสียงอยู่พักใหญ่ กระทั่งกลับมา ก็ยังนับได้อีกราวสามนาทีกว่าที่อีกฝ่ายจะตอบตกลง

“ถ้าไม่นับว่าหน้าตาดีนะ จะพูดเห็นชะให้หนาวไปเลย อยากรจะถาม นึกว่า คิดนานขนาดนี้ เอาไปนอนคิดสักคืนใหม่คะ พรุ่งนี้ค่อยมาบอก”

“ให้พ้นบ้านเขาก่อนก้า” ตติยปรามขณะเปิดประตูรถ “แล้วไง เห็นเขา หล่อเลยไม่กล้าหรอ เตวาก้าไม่กล้าเพราะเขาตาจริงต่างหาก แถมดาแบบ ผู้ดีเสียด้วยนะ”

กริการ์ทำเสียงขึ้นจุมูก แล้วถอนหายใจยาว

“หกโมง เสร็จงานแล้ว” คนขับรถพูดเชิงปริศนา

กริการ์ยิ้มไม่ทันตอบอะไรเสียงโทรศัพท์ก็ซัดจังหวะ เธอหยิบมาดู พอเห็นเลขหมายก็เหลือบมองตติยแบบไม่มั่นใจ

“สงสัยต้องแยกกันแล้วแหละเต”

“อ้าว ทำไมละ เตกะว่าวันนี้จะลากยาวเลยนะเนี่ย มีบอลแมตช์สำคัญ ช่วงหัวค่านีเเอง ไอ้เจมส์ก็จะมา” น้ำเสียงเขาแสดงความผิดหวัง

“โทษที เรื่องป่วยๆ ของคนที่บ้าน” เธอยกโทรศัพท์ให้ดู เขาตั้งท่าจะ ถามแต่เธอตัดบทเสียก่อน

“เดี๋ยวส่งก้าที่ทำงานก็ได้นะ”

“เตไปส่งที่บ้าน...”

“ไม่เป็นไร รถก้าอยู่นั้น” กริการ์รีบพูดแทรก ตติยบ่นพึมพำว่า น่าเสียดาย

หญิงสาวเลือกมองออกไปนอกหน้าต่าง ตั้งแต่วันศุกร์กริการ์ยังไม่ได้ กลับห้องเลย ไม่รู้ว่าออคินจะโกรธขนาดไหนกันนะเนี่ย เฮ้อ...

กว่ากริการ์จะงมทางมาถึงได้ก็สองทุ่มครึ่งเข้าไปแล้ว พอแยกกับตติยที่ป็นไม่เล็กเรื่องเธอเบี่ยงงานเลี้ยงอย่างต้องสงสัยก็เวลกลับไปห้อง คว่าเอาอะไรที่จำเป็นมาก่อน แล้วก็หยุดหงิดเสียงโทรศัพท์ที่ออคินโทร. มาตลอดเลยตะคอกใส่ออคินผ่านทางโทรศัพท์ที่เขาส่งแผนที่มาให้

ครั้นขับรถมาถึงแล้วเสียงโทรศัพท์ก็ยังคง กริการ์จุ่นขึ้นมาบ้าง เดินปึงปึงขึ้นไปบนตัวบ้าน

“อย่าโทร. จิกเหมือนตามเร่จรัดหนี่ได้ไหมคุณ ประสาทเสีย!”

ออคินนั่งอยู่ที่ห้องรับแขก วินาทีแรกเขาชะงักก็เห็นเธอมา แต่พริบตาเดียวก็ลุกพรวด

“แน่สิ คุณติดหนี่ผมอยู่ คิดว่าจ่ายมาแค่นั้นจะหายกันหรือไง!”

กริการ์ถึงกับหุ้อเพราะเสียงออคินดังก้อง และเขายังพูดไม่หยุด

“ไม่ต้องมาทำเป็นโมโหกลบเกลื่อน คนผิดคือคุณ ไปไหนมา ทำไมไม่รับโทรศัพท์” ออคินไม่พูดเปล่า เขาก้าวยาวๆ มาประจันหน้า จนหญิงสาวต้องชักเท้าถอย

“ปิดโทรศัพท์ทำไม!” ออคินถามย้า ดวงตาและน้ำเสียงจริงจัง

“โทรศัพท์มันตกน้ำ เสีย...”

“ใช้เวลาตั้งสองวันหาเครื่องใหม่ นานไปไหม”

อีกแล้ว เธอยิ่งเกลียดคำพูดประชดประชันนี้อยู่ด้วย “ทำไม จะไปแจ้งคนหายเธอ”

มุ่มปากออคินระตุก “ยิ่งกว่านั้นอีก เพราะถ้าวันนี้คุณยังทำตัวล่องหน ผมจะแจ้งทนาย”

คนฟังเลิกคิ้ว ทำท่าเชิงถาม ‘แล้วไง’

“คุณคงได้โดน ‘ขอร้อง’ จากคุณย่าคุณอึกระลอก” ออคินเห็นตรงคำว่าขอร้อง กริการ์หน้าร้อนผ่าว จำความรู้สึกถูกบีบบังคับและกดดันโดยอ้ายบุญคุณได้เป็นอย่างดี เธอไม่ใช่สินค้าโชว์หน้าร้าน เป็นแค่ของแถม ตั้งใจจะเถียงว่าต่อให้เอาเธอมาก็ไม่มีประโยชน์ เพราะบ้านนั้นไม่ใช่ดีทธานคนนี่

แต่ก็กลับกลายเป็นว่าเขารู้และใช้ประโยชน์จากความไม่ลงรอยกันเสียอีก

กริการ์ทั้งโกรธ อาย และขัดเคืองอคินเป็นที่สุด เธอไม่น่า 'ยอม' รับผิดชอบทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิดแบบนี้ น่าจะทำไมไม่รู้ไม่ชี้ไปแล้วหนีไปเลย จะดีกว่า

“เออ รู้แล้ว” เธอว่า กำลังจะขยับตัวออก แต่เขาก็เข้ามาชิดก็เลยถอยจนติดผนัง

“คุณยังไม่ตอบคำถาม ไปไหนมา”

กริการ์หายใจถี่ พยายามระงับโทสะ “ติดงาน”

อคินขยับเข้ามาอีก เขาวางมือบนผนังทั้งสองข้างเพื่อต้อนกริการ์ให้จมนุ่ม

“งานอะไร วันอาทิตย์ยังต้องทำ”

“อย่ามาทำตัวเป็นตำรวจฝ่ายสอบสวนนะคุณ” เธอกระซอกเสียง “ฉันทำงานตามสั่ง ลูกค้าจะเอาตัวนั้นก็ต้องทำให้ ต้องแก้ต้องเปลี่ยนมัน...”

กริการ์พูดไม่จบประโยคเพราะถูกริมฝีปากอีกฝ่ายปิดทับกลางคัน เธออึ้งไปหลายวินาที แล้วจู่ๆ อคินก็ถอนจูบ เขาซุกหน้าทีล้าคอเธอและเบียดกายเข้าหา หญิงสาวสะดุ้ง ลนลานบัดป้อง

“เดี๋ยวคุณ! เดี่ยว...ฉันยังไม่ได้อาบน้ำนะ”

ชายหนุ่มหยุด แต่มือไม่ถอนจากเธอ

“ไม่ต้องหรอก กลิ่นดีๆ แบบนี้แหละ ไร้ใจดี”

กริการ์เบิกตากว้าง ไม่อยากเชื่อว่าจะได้ยินคำพูดแบบนี้ ระหว่างที่ตะลึงเขาก็ซ้อนร่างเธอขึ้นทันทีและจูบเธอไปจนถึงห้อง ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศและสัมผัสนุ่มจากพูกทำให้รู้สึกตัวก่อนที่ใจจะเคลิบเคลิ้มแล้วรีบลุกขึ้น

“คุณอคิน...เดี๋ยว เดี่ยว!”

กริการ์ยกมือขึ้นทันที แต่อคินปัดออก อาศัยแรงที่มากกว่ากดข้อมือเธอลงบนที่นอน จดริมฝีปากบนต้นคอ ร่างแกร่งคร่อมอยู่เหนือร่างบาง

ใจหญิงสาวต้นโครมคราม

“ไม่ใช่ไม่ยอมนะ แต่ขออาบน้ำก่อนได้ไหม”

ชายหนุ่มชะงัก “ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเสียงของเธอหรือเพราะเขาเข้าไป
เหตุผลกันแน่ เขาสบตาเธอ ผ่อนแรงที่จับข้อมือ

“ฉันไปอาบน้ำด้วยกันเลย”

กริการ์ตกใจยิ่งกว่าเดิม ข้อมือเธอถูกเขาออกแรงดึงให้ลุกเดินตามไป
เธอพยายามยื้อไว้แต่ก็ไม่สำเร็จ

“ไม่! ไม่เอานะ ปล่อยฉันคุณอकिन!”

“ก็คุณจะทำน้ำไม่ใช่หรอ นี่ไง ผมไปด้วย”

“ไม่เอานะ ไม่...”

“เรื่องมาก จะอาบน้ำก่อนหรือหลังผลมันก็เหมือนกันนั่นแหละ” อकिनพูด
ขณะกำลังจุกกริการ์ให้เดินตาม

กริการ์หน้าแดงก่ำ โมโหอकिनที่เขาว่าเธอ “ฉันจะอาบน้ำ! คุณชอบมีอะไร
กับคนตัวเหม็นหรือไง!”

อकिनค่อยๆ หันกลับมามอง “ไม่รู้กริการ์คิดไปเองหรือเปล่าว่าเห็น
รอยชำรุดในดวงตาเขา เขาแค่นัยมและปล่อยมือ เธอรีบถอยฉาก

“ก็ได้ ให้แค่ลิบห่านาที่”

หญิงสาวหันไปค้อน แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ แกรมเขายังพุดชู่เธออีกด้วย

“ไม่ฉันจะตามไปอาบน้ำด้วย”

โอ๊ย...จะบ้าตาย!

อากาศเย็นสบายทำให้กริการ์หงุดหงิดที่มีเสียงโทรทัศน์ดังปลุก
การนอนฝันหวาน เธอกะพริบตาปรับสายตาและเรียกสติอยู่พักใหญ่
กว่าจะหยิบมันขึ้นมา พอเห็นชื้อตติยขึ้นหาก็กระดิ่งผิงขึ้นมาได้ในวินาทีเดียว

เก้าโมง...เฮ้ย! วันนี้มีนัดประชุมงานตอนเก้าโมงครึ่ง...แย่แล้ว! เธอรีบ
สะบัดผ้าห่มออก ชะงักนิดหนึ่งตอนหันไปมองบุคคลที่อยู่อีกซีกของเตียง

ชายหนุ่มยังหลับสนิท ลมหายใจสม่ำเสมอว่ากำลังดื่มด่ำนิทราแสนสุข
กริการ์รีบเบนหน้าหนีเมื่อใจเปลอนก็ยกออกไปในคำคืนที่ผ่านมา

‘ไปก่อนนะ’ เธอบอกในใจแล้วรีบจัดการตัวเอง ก่อนจะรีบกระโจน
ออกจากห้อง

กริการ์มาสายไปเกือบชั่วโมง แต่นั่นก็เร็วที่สุดแล้วที่เธอจะทำได้
กว่าจะมาถึงที่ประชุมหญิงสาวก็เหนื่อยหอบ หายใจแทบไม่ทัน

ภายในห้องประชุมเพื่อนร่วมงานมาครบทุกคนแล้ว ไม่เว้นแม้แต่
หัวหน้า กริการ์ผงกศีรษะให้หัวหน้าเชิงขอโทษ ชายหนุ่มไม่ยิ้มแต่พยักหน้ารับ
แล้วบอกให้เธอนั่งพักให้หายเหนื่อยก่อน เธอจึงรีบเดินไปนั่งเก้าอี้ข้างตติย

“นอนตึกเธอ” ตติยถาม

กริการ์ยิ้มเจื่อน ได้แต่ตอบในใจว่า ‘ไม่ได้นอนต่างหาก’

นับว่าเธอยังโชคดีที่เป็นการประชุมภายใน ไม่มีลูกค้า ไม่อย่างนั้นเธอ
ก็‘ไม่รู้จะทำหน้ายังไงดี

หญิงสาวพยายามเรียกสมาธิ

การประชุมครั้งนี้เป็นการสรุปงานทั้งปี งานที่ยังค้างอยู่ของแต่ละคน
เมื่อถึงคิว กริการ์เปิดแฟ้ม นึกอยากได้กาแฟสักแก้ว ในห้องตอนนี้มีแต่น้ำ
“ตอนนี้ของเรามี ๔ ชั้น คุณพงศกรเซ็นแบบเมื่อวานนี้ เริ่มงานได้วันพุธ
อีกสองชั้นกำลังเขียน ส่วนที่หัวหน้าถ้าไม่มีปัญหาอะไรน่าจะส่งงานได้วันที่
ยี่สิบแปดค่ะ”

दनัยพยักหน้า แล้วหันไปทางนรินทร์ ุ่่นส่วนอีกคนที่มาประชุมร่วม
เสนอแผนงานสำหรับปีหน้าเป็นการปิดท้ายก่อนที่จะแสดงความใจกว้าง
ด้วยการสั่งพิชชามาเลี้ยงลูกน้องในฐานะนานๆ จะเข้ามาดูงานสักที ดั่งนั้น
บรรยากาศในช่วงพักเที่ยงจึงค่อนข้างเฮฮาสนุกสนาน

ขณะกริการ์กำลังจอตจ่อกับการเทออริกาโนใส่หูเปอร์เตอร์เดอลูกซ์ของเธอ จู่ๆ
ซูลี ประชาสัมพันธ์รุ่นน้องก็จ้องจ้องต้องหันไปมอง

“คอฟ้าเป็นอะไรเธอ มีรอยแดงตรงนี้” หญิงสาวตัวเล็กชี้ที่คอตตนเอง

คนถูกหักยกรมือตะปบอย่างรวดเร็ว “เหรอ ตรงไหน ขอฟี้ดูกระจก
ก่อน ไม่น่ามีอะไรนะ”

“มันเป็นจ้ำสีแดงๆ เหมือนรอยข้ำเลย” ดูเหมือนอีกหลายคนที่ยืนล้อม
โต๊ะกลางจะพร้อมใจกันหยุดดื่มกินชั่วคราว ขณะที่กริการ์รีบล้างหาคะจก
ในกระเป๋าสะพาย

“ฟิวเหมือนรอยจูบนะ” อ้าว อินทีเรียร์สาวผมสั้นพูดขึ้น

กริการ์ชะงักมือที่กำลังเปิดตลับแป้ง คราวนี้ทุกคนหันมามองเธอ
อย่างพร้อมเพรียง

ซูลีเลิกคิ้วสูง “ใช่ๆ รอยจูบ หนูก็กำลังคิดอยู่ว่ามันเหมือนอะไร” เธอ
ปรบไม้ปรบมืออย่างชอบใจ

เจมส์ชะงักหน้ามาดู “จริงด้วยวะ”

“รู้แล้ว ที่มาซำก็เพราะ...”

กริการ์หน้าร้อนผ่าว เสียงของเพื่อนฝูงดังขึ้นเกรียวกราว ต่างส่งสายตา
อยากรู้อยากเห็นไปที่กริการ์

“ไม่ใช่! สงสัยอะไรกัตมั้ง”

“เฮ้ย ไอ้ก้า มีแฟนตั้งแต่เมื่อไรวะแก” นรินทร์ซึ่งค่อนข้างโง่ผาง
เดินมาโอบไหล่เธอ หญิงสาวอีกอ้าก

“หา! ก้ามีแฟนเหรอ” จอยฝ่ายธุรการ แฟนสาวของตนัย ซึ่งปกติ
จะเงียบๆ วิ่งเข้ามาพาลงทำตาโต “แล้ว...” เธอหันไปทางตติย กริการ์ยิง
หน้าแดง ทั้งหมดพากันหัวเราะคิกคัก

“ไม่ใช่หะพี่จอย”

“อะไรกันวะ...ผลอเบ๊บเดียวโดนตีตราจองแล้ว” เจมส์หันไปทางตติย
“นำส่งสารมดแดงวะ”

“ไอ้เจมส์!”

“พอแล้วนำ ก้าบอกไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิวะ” ตติยพูดปราม

เจมส์กลอกตาแล้วหันไปกัดพิซซาคำใหญ่ “มึงไปอยู่ด้วยหรือไงถึงได้รู้

ว่าทำอะไรที่เหน็บมั่ง แล้วอีกอย่างนะ มึงจะโกรธทำไมวะไอ้คุณเต ไม่มีใครบอกซะหน่อยว่าไอ้ กาก็บอกแล้วว่าไม่ใช่ ใครเถียงเหวอ”

ตติยบิดปากเงียบทันที เริ่มรู้ตัวว่าล้าเส้นการหยอกล้อจนทำให้บรรยากาศเสีย และความจริงก็เป็นแบบที่อีกฝ่ายพูด ไม่ควรโกรธ เขายกมือให้เจมส์ แล้วหันไปทางกริการ์ “ขอโทษ”

อาจเพราะอารมณ์ตติยไม่ดีทำให้การแซวหยุดลง กริการ์หลุดจากวงล้อมล้อเลียนจึงตั้งหลักได้

“ไม่เป็นไรเต กาก็ไม่ได้โกรธอะไร ไม่เอาน่า อย่าเครียด กินๆ ขอไปก้าชิ้นหนึ่ง” เธอพูดพลางถลาไปหยิบปึกไก่ในกล่อง ความตึงเครียดช่วงสั้นๆ จึงหายไป แม้นใจคนถูกล้อจะร้อนผ่าไปด้วยความจริงที่น่าเขินอายก็ตาม

นำไม่ไหนัก ทำให้ตื่นสายไม่พอ ยังทำขายหน้าอีก...

ตลาดนัดในตัวอำเภอไม่ได้มีขนาดใหญ่โต แต่สร้างความสะดวกใจให้แพรวาอยู่ดี เพราะวันนี้โชติกาเธอมาหาซื้อของจำพวกเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวอื่นๆ เพิ่มเติม ตลาดเป็นถนนสายสั้น ร้านรวงคือตึกแถวทรงโบราณ รถเข็นและแผงลอยง่ายๆ มีขนมที่แพรวาไม่รู้จัก ของกินแปลกๆ แทนที่จะใช้เวลาสั้นๆ กลับกลายเป็นโชติกาต้องเดินตามเธอที่เตร้านนั้นร้านนี้อยู่นาน

กลิ่นหมุย่างไซยมาเตะจมูก แพรวาดึงแขนโชติกา “หอมหมุย่าง”

“หมุย่างอะไรอีก ที่ถือก็เต็มสองมือแล้ว เตียวก็เป็นหมูขึ้นมาจริงๆ หลอก”

“ถึงเป็นหมูก็ไม่มีสิทธิ์ทิ้งแล้ว” แพรวาขีดหน้าพลางเกาะแขนโชติกาแน่น เขาขยี้ผมหญิงสาวเซ็งเฮ็นดู ด้วยความที่เป็นคนต่างถิ่นจึงเป็นที่สนใจอยู่แล้ว แถมวันนี้แพรวากลับมาใส่ชุดเดิมกับวันที่หนีจากงานแต่ง จึงยิ่งเด่นจนเรียกได้ว่าถูกจับจ้อง จากพ่อค้าในแผงปลาสดและเด็กหนุ่มที่กำลังเขินผัดทำให้โชติการู้สึกทั้งภูมิใจและหึ่งหวง

ดอกฟ้ามาอยู่ในมือแล้ว จะอยู่ได้นานขนาดไหนกันนะ...

วันพฤหัสบดี

เพราะงานล้นๆ ทำให้สัปดาห์นี้สำหรับกริการ์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว รู้สึกตัวอีกทีตติยก็เดินมาล้อมหน้าล้อมหลังชวนไปหาหม้อเย็นกิน เป็นอันรู้กันว่าพวกเขาไม่ได้หมายถึง ‘ข้าว’ ที่เป็นเมล็ดอยู่ในจาน แต่เป็น ‘ยอดข้าว’ สีอำพันในแก้วใสต่างหาก

ร้านนี้ลักษณะคล้ายอาคารพาณิชย์ตกแต่งใหม่ ด้านในเล่นระดับด้วยการยกพื้นทำจากไม้ ที่นั่งมีหลากหลายสไตล์ ตั้งแต่โต๊ะกลม ชุดโซฟา และแบบโต๊ะอาหาร ในใจหญิงสาวกลับมาสดใสขึ้นเล็กน้อย นับจากงานแต่งงานเชื่อว่าเธอไม่ได้มาเที่ยวที่นี่อีกจนกระทั่งวันนี้

กริการ์รู้ดีว่าการมาที่นี่ไม่ได้ทำให้ปัญหาหมดไป แต่อย่างน้อยให้ลืมอะไรสักพักก็ยังดี กริการ์คิดขณะฟังเพลง ด้วยที่นี้เป็นร้านประจำของพวกเขา จึงคุ้นเคยสนิทสนมกับเจ้าของร้านซึ่งเป็นหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบกลางๆ

“ไม่เจอกันนาน ยังสวยเหมือนเดิมนะน้องก้า”

หญิงสาวซ่อนสายตา “ไม่เหมือน ต้องสวยขึ้นสิพี่ภัทร”

เขาหัวเราะ “แค่นี้ก็สวยจนไม่มีที่จะเก็บแล้ว”

เธอแกล้งทำเป็นเขิน คนอื่นๆ แฉวต่อเรียกเสียงหัวเราะ ในกลุ่มมีตติย เจมส์ และเพื่อนชายอีกสองคน ดังนั้นโต๊ะนี้จึงมีกริการ์กับซูลีเท่านั้นที่เป็นผู้หญิง

“มาวันนี้ไม่มีบอลดูเลย” ตติยบอก แต่เขาก็นั่งมองจอทีวีสีลิปแก้มนิว ที่ฉายเหตุการณ์แข่งขันช้ำ กริการ์เข้าข้อศอกบนหัวไหล่ชายหนุ่ม เอนตัวฟังอย่างถือวิสาสะ

“มองสาวแทนแล้วกัน...อ้าว!” เจ้าของร้านบอก แต่ท้ายประโยคเขาหันไปทักคนที่เพิ่งเดินเข้ามาแล้วรีบลุกไปหา

ผู้หญิงร่างสมส่วนวัยสี่สิบต้นๆ ผมยาวตรงสีดำขลับ เธอสวมเสื้อแขนกุดกับกางเกงยีน กริการ์ยกแก้วขึ้นดื่มแล้วมองตาม ทันทีที่เห็นผู้มาใหม่เธอก็สะอึกจนเกือบสำลัก

คุณรตี แม่เลี้ยงงอกิน!

“ดี สวัสดิ์ เป็นไงมาไงเนี่ย คิดถึงจังเลย”

ภัทรเข้าไปกอด “มาธุระนิดหน่อยเลยแวะมาหา เธอเป็นไงล่ะสบายดีไหม ลูกค้าเพียบเลย ร่ำรวยใหญ่”

เจ้าของร้านโคลงศิระชะยิ้มๆ “มานั่งก่อนเถอะ ไม่รีบใช้ไหม เต๋ียวแนะนำให้รู้จักน้องๆ”

เธอฉีกยิ้มให้บรรดาคนที่นั่งอยู่ก่อน สายตาสะดุดเมื่อเห็นกริการ์... ซึ่งหลบไม่ทันแล้ว

“ก้า...ใช้ไหมเนี่ย”

งานนี้ตายไม่ต้องเผาแน่

“อ้าว รู้จักกันหรือ”

กริการ์พยายามยิ้ม เธอผงกศีรษะทักทายตอบ สายตาทุกคนหันมารอคำตอบจากเธอทั้งหมด “เออ...คะ คุณน้ารตี...” เป็นอะไรทีละ จะลำดับญาติยังไงดี

“ตายแล้ว ดูลิ ไม่น่าบอการู้จักกันเลย แบบนี้จะให้คนอื่นเรียกฉันว่าพี่ได้ยังไงเนี่ย” รตีร้อง คนอื่นหัวเราะ “เป็นญาติกับก้าเขาอะคะ แฟนพี่ เออ... น้าก็ได้ แฟนน้ำเป็นพ่อของน้องเขยก้า...”

ดูเหมือนว่าคนฟังจะไม่ได้สนใจจะลำดับความสำคัญ เพียงแค่คำว่ายญาติกับชื่อก็พอแล้วสำหรับการทำความรู้จักและการกินเลี้ยง

“อู๊ย! เต๋ียวขอไปเข้าห้องน้ำหน่อย” รตีลุก ภัทรบอกทางให้

“งั้นก้าไปบ้าง” กริการ์รีบลุกขึ้นเดินตามไป

ที่ห้องน้ำ กริการ์ไม่ได้ตั้งใจจะเข้ามาทำธุระ จึงได้แต่ยืนหน้ากระจกมองตัวเองแล้วถอนใจว่ากำลังทำอะไรอยู่กันแน่ รตีเปิดประตูออกมา เธอยิ้มท่าทางไม่แปลกใจที่เห็นกริการ์

“ใช้ได้” รตีพูด

“คะ” กริการ์จึง

รตีกนั้วให้กริการ์ “ไหวพริบดี แต่ถ้าน้ำไม่ได้ขอตัวมาห้องนี้ เธอจะใช้วิธีไหนที่จะปลีกตัวมาคุยได้ล่ะ”

กริการ์อึ้ง เธอยิ้มเผยให้อีกฝ่าย “ไม่รู้ค่ะ แต่กำคิดว่า...คุณคงไม่พูดอะไร”

“รู้ได้ยังไง”

“ถ้าคุณจะทำหนัก้า คุณคงไม่หักด้วยน้ำเสียงแบบนั้น หรือไม่...เราคงไม่เจอกันที่นี่” กริการ์บอก นัยน์ตาจับจ้องกริการ์อีกฝ่าย ในที่สุดรตีกก็หัวเราะชอบใจ ประหม่อมือเบาๆ

“เก่งกว่าที่คิด” รตีกอดอก “แล้วที่จะพูดก็คือ...”

“คุณน่าจะไม่ต้องพูดเรื่องก้ากับ...หมายถึงเรื่องแต่งงานนะคะ ใช่ไหมคะ”

“แคร์ใครล่ะ” แววดาคนถามวาววับ กริการ์จึงในวินาทีแรกแต่ก็เข้าใจทันที

“เปล่าหรือคะ เพื่อนๆ กันทั้งนั้น”

“คนที่เธอนั่งฟังด้วยนะหรือ”

หญิงสาววัยอ่อนกว่าหน้าร้อน ดูท่าว่ารตีกจะไม่แค่เห็นเธอตอนที่หักเท่านั้น “เพื่อนจริงๆ ค่ะ”

“ล้อเล่น น่าเชื่อ ไม่งั้นเธอไม่...” รตีกล้ายจะพูดอะไรแต่เปลี่ยนใจ “ใครจะไปพูดให้หลานสาวที่น่ารักต้องเสียหายได้ล่ะ ว่าแต่ที่ก้านะเนิ่นแงไหน”

กริการ์จึงอีกหน

“ไม่ให้น้ำพูดเรื่องเธอกับอิคินให้เจ้าหนุ่มนั้นได้ยิน หรือไม่ให้อิคินรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องที่นี้กับเพื่อนผู้ชายกันล่ะ”

กริการ์ตัวชา รู้สึกเหมือนจนมุมเมื่อเห็นรอยยิ้มมีเลศนัยจากใบหน้าสาวนั้น

“แต่ไม่ว่ายังไง...เธอเป็นหนี้น้ำซะแล้วละ หนูก้า”

อากาศเย็นสบาย แต่แพรวานอนกระสับกระส่าย พยายามข่มตาให้หลับแต่รู้สึกกระอักกระอ่วนจนอ้อมกอดที่เคยอบอุ่นของโซติกกลายเป็นอึดอัด ขณะพลิกตัว ในช่องท้องปวดมวน คลื่นไส้ มีของเหลวแล่นขึ้นมาจ่อที่คอ เธอลุกพรืดพรืด ทำให้โซติกสะดุ้งตื่น

“แพรว”

โซติกเห็นแพรวตรงไปที่ห้องน้ำจึงรีบลุกตามไป

แพรวกำลังอาเจียนอย่างรุนแรง